

Ensamkommande barn

En diskursanalys av den retoriska utvecklingen i USA

Emily Brookes

Göteborgs Universitet - Institutionen för Globala Studier

Examensarbete i internationella relationer

Vårtermin 2021

Handledare: Andréas Litsegård

Antal ord: 15 875

Sammanfattning

Syftet med det här arbetet är att undersöka åtta kommittémöten i den amerikanska kongressens representanthus för att se hur retoriken ser ut kring ensamkommande barn för åren 2015–2019. Specifikt innebär detta att med hjälp av en poststrukturalistisk utgångspunkt hitta de retoriska strategier och sanningsregimer som tillsammans konstruerar förståelsen av ensamkommande barns identitet. Denna förståelse får en direkt inverkan på de lagar som går igenom kongressen och påverkar således även ensamkommande barns behandling i USA. Som framkommer i arbetet så grundas barnens identitet på två olika skildringar som dels porträtter barnen som ett hot och dels som offer. För att analysera detta används Norman Faircloughs kritiska diskursanalys. Från diskursanalysen används dess tredimensionella modell för att analysera kommittémötena. Modellen bygger på diskurs som text, diskursiv praktik och social praktik vilket även gör att analysen kompletteras med tal från de dåvarande presidenterna Barack Obama och Donald Trump. Resultatet tyder på att de diskurser som finns utanför representanhusets möten har en inverkan på den övervägande ton som används för att prata om immigration i allmänhet men i synnerhet för att diskutera ensamkommande barn.

Innehållsförteckning

Sammanfattning	1
Innehållsförteckning	2
1. Inledning	3
1.1 Syfte, avgränsningar och frågeställningar	6
1.2 Uppsatsens disposition	7
2. Tidigare forskning	7
3. Poststrukturalism	11
4. Metod och material	14
4.1 Kritisk diskursanalys	14
4.2 Materialdiskussion	16
4.3 Studiens upplägg	18
5. Bakgrund	21
5.1 Begreppsförklaring	21
5.2 Ensamkommande barn i USA	22
5.2.1 Migrationsstatistik	22
5.2.2 Viktiga händelser	23
5.2.3 Viktiga regelverk	25
5.2.4 Sammanfattning	26
6. Resultatredovisning och -analys	27
6.1 Konstruktionen av ensamkommande barn	27
6.1.1 Ensamkommande barn som hot	27
6.1.2 Ensamkommande barn som offer	33
6.2 Förändring över tid	36
7. Slutsatser	40
Referenslista	43

1. Inledning

Genom alla tider har människor migrerat på grund av allt från personliga och ekonomiska anledningar till större samhälleliga kriser (Peoples & Vaughan-Williams, 2015).

Anledningarna till varför detta sker varierar från individ till individ, och dessa orsaker kan även bära geografisk betydelse som ger anledning till ett visst behov såsom när ett krig bryter ut. Valet att migrera har dock inte alltid varit frivilligt och skett på den egna individens villkor. I många fall har kriser och konflikter runt om i världen lett till att människor tvingats lämna sina hem och allt det familjära för att kunna skapa sig en trygg framtid. Enligt UNHCR:s senaste årliga rapport (2020:2) beräknades 79.5 miljoner människor vara på flykt vid slutet av 2019 och av dessa var någonstans mellan 30-34 miljoner barn under 18 år. Dessa siffror beräknas vara en fördubbling sedan 2011 (UNHCR, 2020:7) på grund av de konflikter som fanns då, men kanske främst på grund av inbördeskriget i Syrien som utbröt samma år.

Av alla individer som är på flykt runt om i världen finns det en grupp som är i en extra sårbar position - nämligen ensamkommande barn (Wernesjö, 2012). Drygt 153,000 ensamkommande barn räknades in i UNHCR:s rapport, men denna siffra antas vara grovt underskattad (UNHCR, 2020:9) och har med stor sannolikhet ökat sedan UNHCR:s rapport skrevs. Mitt arbete kommer fokusera på denna grupp på grund av dess sårbarhet och för att det faktiskt finns ett sådant mörkertal som gör att dess relevans annars lätt rinner ut i sanden för mer prominenta och alarmerande siffror (Young & McKenna, 2010). Inom internationella relationer är migration överlag, och i synnerhet området för ensamkommande barn väldigt utforskat (Hollifield, 2012) trots dess betydande roll för både stater och mellanstatliga organisationer. Detta har enligt Hollifield skett på grund av att man undersökt handel och kapitalflöden i relation till globalisering och därmed förbiset migrationen. I min mening gör detta det till ett område som behöver utforskas mer inom IR. Speciellt då det i framtiden förväntas bli allt fler klimatflyktingar (Rigaud et al, 2018). Konflikter relaterade till klimatet kommer sannolikt öka, men även övriga konflikter kommer fortsätta sätta människor på flykt och pröva samspelet inom likaväl som mellan stater.

Som jag kommer förklara mer ingående senare i arbetet är ensamkommande barn, till skillnad från *separerade barn* helt utan vårdnadshavare, förälder eller annan vuxen släkting. Även om dessa är vid liv, så har de på ett eller annat sätt kommit ifrån varandra vilket gör att barnet ensamt måste navigera fram till sin nya trygghet. Denna trygghet behöver inte nödvändigtvis innebära att man måste fly till ett helt nytt land då majoriteten av alla flyktingar som finns i världen är internflyktingar (UNHCR, 2020:2). Majoriteten väljer alltså

att stanna kvar i sitt eget land även om de flyr till en annan ort. Trots detta kan den ökade mängden internationella flyktingar sätta tillfällig ekonomisk press på andra värdländer. Detta då dessa länder inte alltid känner att de kan fördela sina resurser till det ökade antalet människor som kommer med denna oregelbundna migration (Peoples & Vaughan-Williams, 2015). Speciellt om större konflikter bryter ut som tvingar större antal individer på flykt samtidigt och som alltså gör att resurserna behöver fördelas till fler människor. Även om värdlandet på längre sikt gynnas av migration genom ökad produktivitet och mer kvalificerad arbetskraft så kan detta även bidra till intern oro (Peoples & Vaughan-Williams, 2015).

Debatter kring den nationella identiteten och vem det är som tillhör denna uppkommer ofta som ett resultat av ökad migration, vilket i sin tur påverkar vem och vad som utgör en hotbild för en stats säkerhet (Bilgin, 2010). Trots att minderåriga endast är barn så påverkar även deras närvaro värdländerna på likvärdigt sätt som vuxna (Hubers, 2015). Man har även sett i mediedebatter att barn precis som vuxna framställs som en ekonomisk börda och nationellt hot (Heidbrink, 2013; Hubers, 2015) vilket kan påverka värdländernas sätt att omvärdera sin policy och hantering av ensamkommande barn. När det gäller barn ställs dessa länder dessutom inför två olika kontrasterande tillvägagångssätt. Dels att hantera barnen som immigranter och dels att med speciell hänsyn behandla dem som de barn de faktiskt är (Parusel, 2011). Denna speciella hänsyn blir alltmer betydande genom FN:s barnkonvention som syftar att ge en förbättrad global standard för barn och som de flesta länder dessutom har signerat (UNTC, 1989). I artikel 22 punkt 1 av FN:s barnkonvention som berör flyktingbarn står det att:

Konventionsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att ett barn som söker flyktingstatus eller anses som flykting i enlighet med tillämplig internationell eller nationell rätt och tillämpliga förfaranden, och oberoende av om det kommer ensamt eller tillsammans med sina föräldrar eller någon annan person, får lämpligt skydd och humanitärt bistånd vid åtnjutandet av de tillämpliga rättigheter som anges i denna konvention och i andra internationella instrument som rör mänskliga rättigheter eller humanitär rätt, som nämnda stater tillträtt. (UNICEF, 2018:23)

Det man kan läsa ut här är att själva artikeln ger utrymme för "nationell rätt och tillämpliga förfaranden" i bedömningen om ett barn ska få flyktingstatus. Mer konkret innebär det att barnets behandling och rätt till asyl eller annat uppehälle påverkas på statsnivå beroende på hur lagstiftningen ser ut i det landet. Detta då själva FN-stadgan bygger på suveränitetsprincipen om att alla stater har en suverän jämställdhet och att FN inte har rätten att ingripa i en stats interna angelägenheter (U.N. Charter art 2). Konventionen inskränker

därför inte på konventionsstaternas suveränitet genom att begränsa deras tillämpning av flyktningbegreppet (Gates, 1999:332). Genom den importens som nationell rätt får i barnkonventionen så väcks tankarna kring hur den politiska diskursen ser ut kring ensamkommande barn i olika länder. Eftersom det är diskurser i den politiska sfären som har en direkt inverkan på de lagar som slutligen stiftas och därmed även de ensamkommande barnens framtid. I fallet för USA som det här arbetet kommer handla om så har FN:s barnkonvention ännu inte ratificerats i amerikansk lagstadga trots att konventionen skrevs under år 1995 (UNTC, 1989:3). Förslaget att ratificera konventionen möttes med stor kritik med farhågor om att konventionen kan överträda delstaternas roll i lagstiftningen likaväl som bekymmer för den nationella ekonomin (Quigley, 2003). Dessa orosmoln är i sig ogrundade då de med största sannolikhet inte skulle ha en särskilt stor inverkan på existerande lagstiftningar (Quigley, 2003). Dock väcker det tankar kring hur ensamkommande barn behandlas i USA, specifikt då konventionens syfte är att förbättra barns villkor globalt.

Regeringen i USA har offentligt fått kritik för att missköta ensamkommande barn som tar sig in i landet (Paz et al, 2020; Kandel, 2019) och på 1990-talet resulterade detta i Flores Settlement Agreement som beskrivs senare i arbetet. Förlikningen har än idag inverkan på ensamkommande barns rättigheter till omvårdnad, men trots det har det även på senare tid dokumenterats att barn fått sova i tält och till och med dött under federal uppsikt (Ainsley & Ramos, 13 oktober 2018; Laughland 2019). Denna behandling är i sig självt oroväckande och bryter dessutom mot flera punkter i barnkonventionen (UNICEF, 2018) även om USA visserligen inte ratificerat denna. Genom att denna försumliga behandling än idag kvarstår och att det dessutom finns motstånd till att ratificera barnkonventionen så blir det av intresse att närmare undersöka den politiska diskurs som möjliggör en sådan behandling av ensamkommande barn.

Vidare kan man i USA ana ett skifte i det politiska klimatet kring migrationsfrågor och följaktligen även kring ensamkommande barn då båda de före detta presidenterna Barack Obama och Donald Trump har valt att benämna ensamkommande barn på två olika sätt. Efter toppen av migration under 2014 valde Obama att kalla migrationen för en kommande humanitär kris (Galli, 2018). Senare följdes detta upp av Trumps alltmer skuldbeläggande kritik av de amerikanska lagarna som ger migranterna så kallade "loopholes" för att ta sig in i landet samt hans önskan att bygga en mur för att skydda amerikanerna från hot som han anser att migrationen medför (Galli, 2018). Presidenternas olika närmanden av ämnet blir således en intressant ingångspunkt i hur själva retoriken i den politiska diskursen kan ha förändrats de senaste åren kring ensamkommande barn. Speciellt då dessa påverkas av den policy som

utvecklas genom den retorik som förs. Som det kommer framgå tydligare senare i arbetet har flertalet restriktiva migrationspolicies framkommit under Trumps presidentskap vilket föreslår att den politiska attityden mot migranter har hårdnat de senaste åren.

För att med arbetet kunna bidra till en större förståelse för den politiska diskurs som finns kring ensamkommande barn, så ser jag det som att det är av intresse att undersöka den amerikanska kongressens diskurs samt hur denna diskurs har förändrats de senaste åren. Mer konkret innefattar det att undersöka de retoriska strategier som möjliggör denna behandling av ensamkommande barn i USA. Anledningen till att specifikt kongressens diskurs blir intressant är för att alla lagförslag först måste godkännas av kongressens båda kammare innan presidenten slutligen kan godkänna den eller lägga in sitt veto (usa.gov, 23 april 2021). Även om presidenten lägger in ett veto mot lagförslaget så kan denna överkastas om en majoritet på två tredjedelar av kongressen kan enas (senate.gov, u.å.). Kongressens kommittémöten som kommer undersökas i arbetet står dessutom för kongressens expertiskunskaper och är ofta ledande i de flesta lagförslags utveckling och bedömning (congress.com, u.å.). Då kongressen har sådan makt även över presidenten så blir deras förståelse för ensamkommande barn och deras situation därför vital. Valet att skriva om ensamkommande barn uppstod först kring barnens sårbarhet men intresset fördjupades med insikten om hur lite forskning som finns kring ämnet inom IR. Uppsatsens mål blir därmed att fylla ut en del av det tomrum som finns i dagsläget där mitt bidrag kommer beröra den retorik som förs i officiella politiska diskurser då det är i dessa kontexter som policy skapas.

1.1 Syfte, avgränsningar och frågeställningar

Syftet med arbetet är att genom en kritisk diskursanalys undersöka hur den amerikanska kongressens retorik kring ensamkommande barn har förändrats mellan 2015-2019. Detta för att undersöka vilka strategiska skildringar som påverkar den policy som berör dessa barn då den retorik som används har en direkt inverkan på de lagar som godkänns av kongressen. Med detta avser jag försöka fylla en del av det hålrum som finns inom nuvarande forskning kring ensamkommande barn och få en större förståelse för vilken retorik som existerar i USA. För att uppfylla detta syfte kommer arbetet utgå från mina valda frågeställningar:

- Hur konstrueras ensamkommande barns identitet i den amerikanska kongressens kommittémöten?
- Hur har föreställningen av denna identitet förändrats mellan år 2015-2019?

Den första frågan kommer vara mitt primära fokus men då jag vill få en bild över hur retoriken sett ut över tid har jag valt att undersöka en lite längre period. Då arbetet hade blivit för stort att undersöka ett ännu större tidsspänn valde jag att avgränsa arbetet och hålla mig till åren mellan 2015-2019. Anledningen till att dessa valda år är intressanta är för det politiska skifte som sker från Obama-administrationen till Trump-administrationen, vilket kan komma att ha en viss inverkan på det diskursiva klimatet i kongressen. Mellan den 21 december 2018 och 25 januari 2019 hölls dessutom den längsta nedstängningen någonsin av delar av USA:s statsapparat (Lu & Singhvi, 2019). Orsaken som fick Donald Trump att utropa nedstängningen var för att kongressen inte kunde enas kring en budget för att finansiera muren mot Mexiko (Denning, 2019). Detta är även något som kommer genomsyra den debatt som hålls inom kongressen just för kringliggande tidsperiod.

1.2 Uppsatsens disposition

Inledningsvis kommer jag i nästa kapitel gå igenom tidigare forskning relaterat till ämnet. Det kommer jag följa upp med att i kapitel tre behandla den teoretiska anknytning som uppsatsen har inom fältet för internationella relationer vilket innefattar en genomgång av det poststrukturalistiska perspektiv som kommer genomsyra arbetet. Senare i kapitel fyra kommer jag redogöra för Faircloughs kritiska diskursanalys som kommer användas som analytiskt verktyg för att analysera det empiriska materialet. Uppsatsen kommer därefter beröra en diskussion av mitt empiriska material som kommer bestå av officiella uttalanden som gjorts i kongressens kommittémöten i USA. Kapitlet avslutas med att presentera studiens upplägg. Vidare kommer jag i kapitel fem förtydliga viktiga begrepp som används i arbetet samt gå igenom ensamkommande barns situation i USA för att ge en övergripande kontext till den retorik som senare kommer analyseras i arbetet. I kapitel sex kommer jag göra en kritisk diskursanalys av kongressens diskurser genom att undersöka hur retoriska strategier skapar ensamkommande barns identitet.

2. Tidigare forskning

Mycket av den litteratur som idag finns kring ensamkommande barn är till stor del kopplat till fältet för socialt arbete och handlar om barnens sårbarhet i samhället och de psykiska och fysiska problem de ställs inför (Oberg, 2020; Kohli, 2011; Wernesjö, 2012). Om man istället ser till vad som publicerats i tidigare forskning kring behandlingen av ensamkommande barn i en amerikansk kontext så ser man antaganden om att “[c]hildren were forgotten when national immigration legislation was drafted” (Bhabha & Schmidt, 2008:129). Bhabha och Schmidt (2008) menar att amerikansk migrationspolicy behandlar barn på samma sätt som vuxna, utan konsideration för deras ringa ålder, trots att barn specialbehandlades i andra delar av amerikansk lagstadga. De menar att amerikansk policy är bristande då det förbiser de brott mot mänskliga rättigheter som ensamkommande barn ställs inför. Policyn menar de behöver förbättras på ett sådant sätt att det börjar behandla barnens migration som ett systematiskt fenomen, och inte som något exceptionellt och oförutsägbart (Bhabha & Schmidt, 2008:135). Denna tankegång står enligt mina efterforskningar i det stora hela som väl etablerad i tidigare forskning (Androff, 2016; Heidbrink, 2013; Young & McKenna, 2010). Där blir antaganden om att man i praktiken inte ser till principen för barnens bästa intresse tydliga (IACHR, 2015). Detta möts upp av antydningar om att USA dessutom bryter mot internationella standarder mot mänskliga rättigheter genom de anhållningar som barnen hamnar i när de först kommer i kontakt med gränspoliserna (Domínguez et al., 2016).

För att öppna upp kring tidigare forskning direkt relaterat till forskningsämnet i sig så kommer jag vidare presentera tidigare verk som handlar om amerikanska migrationsdiskurser. I dessa verk kommer den retorik som undersöks kopplas både till immigranter i allmänhet men även med inriktning på ensamkommande barn. Detta anser jag är av betydelse för att kunna relatera till det jag själv kommer presentera senare i arbetet.

Quinsaas (2014) undersökte i sitt arbete de olika tankar som uppdragas i mediedebatter kring immigranter i relation till USA och kom fram till att det finns totalt sex olika utgångspunkter i debatterna som tävlar mot varandra. Vilka är följande; USA som nation uppbyggd av immigranter; statens misslyckande att tackla migrationspolitik; immigranter som ett säkerhetshot; immigranternas koppling till billig arbetskraft; immigranternas demografiska tillväxt samt andrafiering av migranter och deras assimilering i landet (Quinsaas, 2014). Enligt Quinsaas används dessa bilder i mediedebatterna för att förenkla de ämnen som behandlades men samtidigt blint reproducera rådande bilder av nationstillhörighet och minoriteter. Liknande möts speciellt odokumenterade migranter av synen att “their very

existence violates national sovereignty, the rule of law, and the value of citizenship” (Nicholls, 2013:83) vilket genom växande xenofobi och fientlighet mot migranter gör det svårt för dessa att åberopa några rättigheter (Nicholls, 2013). I ett försök att kunna åberopa universella rättigheter som legitima aktörer menar Nicholls att migranter måste anta normativa och kulturella attribut relaterade till staten i fråga. I sin tur medför detta att reglerna för exkludering inom ramen för nationellt medborgarskap förstärks istället för att bidra till att alla oavsett attribut ska ha lika rättigheter (Nicholls, 2013). Denna infallsvinkel stämmer även in på Hubers (2015) undersökning på porträtteringen av ensamkommande barn från Centralamerika och DREAMers (DREAM = Development, Relief, and Education for Alien Minors). DREAMers är en kollektiv identitet som konstruerades i ett försök att få igenom ett lagförslag som kunde leda till att odokumenterade ungdomar i USA kunde få medborgarskap om de gick med i militären eller studerade på en högre nivå (Huber, 2015). DREAMers var ofta ungdomar som spenderat många år i USA och därmed antagit en amerikaniserad identitet. I medier attribuerades de med värderingar som kunde jämföras med amerikanska såsom hårt arbetande, medborgerligt engagemang och utbildning, vilket medförde att de till skillnad från ensamkommande barn inte framställdes som ett hot eller en ekonomisk börda (Huber, 2015). Enligt Huber så blev DREAMers “deserving” genom deras amerikanisering, något som ensamkommande barn inte kunde ta del av genom att vara nyanlända.

Om man istället riktar in sig specifikt på diskurser kring barn som migrerar så kan man i tidigare forskning se att det finns en tydligt rådande offer/kriminell dikotomi (Doná & Veale, 2011; Heidbrink, 2013; Vacchiano & Jiménez, 2012). Denna dikotomi är inte unik för USA vilket man kan se i Doná & Veales (2011) arbete som grundar sig på studier gjorda i Rwanda, Uganda, Irland och Storbritannien samt i Vacchiano & Jiménez (2012) arbete som behandlar unga migranter i södra Europa. I USA kan man se att dikotomin både skapar bilden av dessa barn som humanitära offer som behöver skyddas samt som aktörer som blir ett hot mot nationalstaten genom att överträda dess gränser (Heidbrink, 2013). I mediedebatter existerar dessutom ett narrativ som framställer barnen som en ingångsport för kriminella gäng då de antas använda barnen som en avledning för att kunna ta sig in i USA (Antony & Thomas, 2017). Denna bild vänds även till att porträttera barnen som manipulativa och oärliga om sina bakgrunder för chansen att få uppehälle i USA (Antony & Thomas, 2017). Vidare kan man även se i media hur denna konstruerade hotbild mot staten kan få en ekonomisk betingning genom att framställa barnen som en ekonomisk börda som uttömmar

statens resurser samt som ett hot för det amerikanska välmåendet genom att barnen porträtteras som ovaccinerade smittbärare (Huber, 2015; Antony & Thomas, 2017).

Mitt bidrag till nuvarande forskning kommer således vara att vidga spannet av diskurs som undersöks och föra bort fokuset från mediedebatter till politiska diskurser. På så sätt bidrar arbetet till en större förståelse av hur ensamkommande barn gestaltas inom olika delar av samhället. Detta är av intresse dels för att det inte har undersökts tidigare, men även för att det ökar förståelsen för den forskning som berör ensamkommande barns behandling i USA då denna främst riktar sig till den politiska sfären.

3. Poststrukturalism

För att binda mitt arbete till relevant teori inom internationella relationer så kommer jag i det här kapitlet gå igenom poststrukturalismen samt förklara hur jag kommer koppla detta till mitt arbete. Poststrukturalismen utgör det perspektiv som kommer guida mig i min senare analys för att kunna förstå den bild av ensamkommande barn som den amerikanska kongressen konstruerar under sina kommittémöten. För detta kommer jag att utgå från poststrukturalistismens epistemologiska och ontologiska antaganden.

Michel Foucault som har starkt inflytande på perspektivet menar att diskurser omfattar ett smalare språkligt perspektiv med sammanhängande stycken av talat eller skrivet språk (Boréus & Bergström, 2018:374,375). Likaväl omfattas en vidgad syn som innefattar andra sociala praktiker och den kontext som språkbruket sker i vilket tillsammans utgör meningsskapande diskurs (Peoples & Vaughan-Williams, 2015).

Dessa diskurser eller kontexter, är föränderliga och förblir inte detsamma för alla då den är beroende av vår sociala, ekonomiska och historiska bakgrund (Peoples & Vaughan-Williams, 2015:79). Det finns inte bara en enda sanning som gäller för alla vilket leder till ett poststrukturalistiskt grundantagande som säger att man inte kan studera världen utan att innefatta kontexten av ens egna verklighet (Åhäll, 2018). Följaktligen innebär det att man inte kan vara helt neutral då de förståelser man har kring olika tecken beror på den kontext man befinner sig i (Edkins, 2007:88). Mer praktiskt innebär detta att de teorier man själv applicerar kommer påverka världen genom att de reproduceras (Edkins, 2007) vilket är viktigt att ha i åtanke då detta även innebär att tolkningar kan bli gjorda annorlunda om man befinner sig i en annan kontext (Peoples & Vaughan-Williams, 2015:79).

Poststrukturalismen karaktäriseras av sin kritiska inställning till kategoriseringar och generaliseringar vars inställning kommer från att man går in på detalj för att se hur en viss kontext producerar kunskap. Detta är starkt kopplat till de maktrelationer som uttrycks genom sociala interaktioner (Peoples & Vaughan-Williams, 2015). Språket får här en stor betydelse då det är diskurser som utgör den kontext där representationer av kunskap och meningsskapande sker (Peoples & Vaughan-Williams, 2015). Genom diskurserna produceras sociala relationer och identiteter såsom migrant/amerikan, samt utgör grogrunden för de *sanningsregimer* som över tid avgör vad som accepteras som fakta (Peoples & Vaughan-Williams, 2015). Man kan på så sätt säga att det är via diskurser som vi producerar sanningar och kunskaper om världen.

Den inneboende antydning av maktrelationer gör poststrukturalismen utmärkt till att studera olika relationer av makt. Detta då Foucault ser på makt som något som produceras genom samspel och alltså inte kan ägas av en aktör (Edkins, 2007). Istället medför det att ”discourses always exclude or silence contesting interpretations” (Åhäll, 2018:90). Genom att det finns bestridande tolkningar av diskurser så finns det även resistens vilket inte gör makt till något absolut. Då det är något som produceras så menar han även att det är vitalt att undersöka de tekniker och strategier som tillsammans utgör så kallade *maktmekanismer* som influerar beteende samt etiskt- och politiskt agerande (Peoples & Vaughan-Williams, 2015:79). Som kommer framgå senare så görs det tydligt i kongressens kommittémöten att dessa maktmekanismer delvis förekommer som strategiska skildringar av ensamkommande barn som alltså blir strategiska för att de används i syfte att influera den politik som förs. Det är via sådana maktmekanismer som vi hittar det Foucault kallar för *power/knowledge* då han menar att en sanningsregim innefattar ett system av maktrelationer vars mekanismer avgör vad som räknas som sanning (Edkins, 2007:92).

Kopplat till uppsatsens ämne ses policy som en diskursiv praktik som bygger på och ger svar på vår uppfattning av identiteter samtidigt som identiteterna själva konstrueras genom den policy som existerar (Hansen, 2006). Mer ingående bygger ett lands policy, alltså lagar och regler, på representationer av det som den ska behandla såsom hot och säkerhetsproblem. Policy ämnar i denna mening att ge betydelse för situationen i fråga samtidigt som det skapar specifika objekt och identiteter på andra stater och folk, men även på det egna jaget som nation och institution (Hansen, 2006:5). Policyskapare bidrar till vad som räknas som sanna representationer genom att deras förståelse för ett ämne kommer från olika källor (Hansen, 2006:7). Denna bild behöver dock inte stämma överens med de representationer som finns på andra håll som i exempelvis media. Då identiteter ses som socialt konstruerade så innebär detta att identiteter är grundade på kollektiva antaganden och vidare sätts i relation till vad det inte är som en dikotomi. Detta medför att ett *Jag* och flera *Andra* konstrueras med varierande grader av differentiering som inte nödvändigtvis behöver ses som ett hot men som är viktigt för meningsskapande (Campbell, 1998; Hansen, 2006). David Campbell (1998) kompletterar synen med att hävda att existensen av en annan identitet kan ge upphov till ett hot genom att den ‘avnaturaliserar’ den övergripande identiteten, vilket migration är ett bra exempel på. Enligt honom får hot sin betydelse genom hur det tolkas vilket han vidare menar bygger på synen av den nationella identiteten (Campbell, 1998:350). För arbetet innebär det att den amerikanska identiteten bygger på skillnader från

ensamkommande barns identitet - som alltså växer fram samtidigt som den amerikanska vilket innebär att de inte är fixerade och konstanta.

Det jag vill ta med mig från poststrukturalismen i min analys samt själva anledningen till att jag valt detta perspektiv är antagandet om att "power relations produces particular subjects and at the same time generates knowledges about those subjects" (Edkins, 2007:92). Min utgångspunkt kommer således vara perspektivets syn på hur identiteter skapas i relation till andra motstridande identiteter. Där amerikansk identitet kommer relationernas till de ensamkommande barnens identitet. Denna utgångspunkt kommer dessutom sammankopplas med Foucaults maktmekanismer genom att undersöka kongressens retoriska strategier och tekniker. Länken mellan dessa delar blir således att kongressens strategiska skildringar producera ensamkommande barns identitet. Genom att hålla en kritisk inställning till de generaliseringar som görs ämnar jag att undersöka de sanningsregimer som påverkar hur denna syn på barnens identitet ses som sanning.

4. Metod och material

Vidare från min teoretiska utgångspunkt kommer jag i följande kapitel först gå igenom Faircloughs kritiska diskursanalys samt beröra alternativa metoder som kunnat användas istället. Sedan kommer jag gå in på materialdiskussionen där jag presenterar och diskuterar den valda empirin. Kapitlet avrundas slutligen med en genomgång av studiens upplägg där jag vidare kommer diskutera diskursanalysens applicering i arbetet.

4.1 Kritisk diskursanalys

För att binda ihop analysen med min poststrukturaliska utgångspunkt kommer jag utgå från Norman Faircloughs *kritiska diskursanalys* som fortsättningsvis kommer kallas CDA efter engelskans *critical discourse analysis*. CDA har en semiotisk praktik som ger diskurser tre olika funktioner; att skapa sociala identiteter; en ideationell funktion som uttrycker föreställningar i sitt innehåll om hur något är eller borde vara, samt en relationell funktion som skapar och vidmakthåller olika relationer och subjektpositioner mellan olika grupper (Boréus & Bergström, 2018:374,375).

Vidare särskiljer CDA diskursiva och icke-diskursiva praktiker i sin analys och därmed studerar dessa separat, men då man ser att de båda områdena hänger ihop genom att de formas och formar sociala praktiker så sammanvävs de för att få en större kontext och förståelse (Boréus & Bergström, 2018:374). Diskurs berör här enbart talat och skrivet språkbruk till skillnad från Foucaults syn i tidigare kapitel och det är även denna snävare syn på diskurs som används i mitt arbete. Icke-diskurs utgör i relation till detta de sociala strukturer och praktiker som omger diskursen (Boréus & Bergström, 2018). I arbetet kommer detta ses som de policier och lagstiftningar som presenteras i nästkommande kapitel.

Mitt fokus kommer således vara på den diskursiva praktiken men förståelsen av det icke-diskursivas betydelse kommer beröras för att ge större kontext. Vidare ämnar jag använda mig av CDA:s tredimensionella modell där själva kärnan och utgångspunkten för analysen är på textnivå. Denna lingvistiska inriktning gör att CDA skiljer sig från andra diskursanalyser (2018:s376). Textnivån innefattar syntaxanalys som riktar in sig på meningsbyggnaden i en text för att analysera hur något uttrycks. Exempelvis undersöks textens transitivitet som granskar hur processer och handlingar sammanvävs med subjekt och objekt för att eventuellt ta bort en aktörs ansvar i handlingen; samt modalitet som innefattar att undersöka en talares ordval för att se vilken grad av *affinitet*, alltså säkerhet, som

synliggör hur mycket talaren står bakom det som sägs (Boréus & Bergström, 2018). Men den används även för att undersöka grammatiska strukturer i ett försök att se vad som uttrycks explicit och implicit (Boréus & Bergström, 2018:376).

Utvidgat innehåller modellen även en diskursiv praktik som behandlar hur texter “produceras, distribueras och konsumeras” (Boréus & Bergström, 2018:376). Inom CDA är *intertextualiteten* framträdande och kan användas för att undersöka hur texter produceras genom att undersöka kopplingen mellan texter med tanke på vad som förs vidare till nyare texter. Genom att utgå från en *diskursordning* kan man alltså undersöka detta och se hur en text relaterar till andra texter och därmed hur dessa är skapade (Boréus & Bergström, 2018:377). Detta är något som även mitt arbete kommer svagt beröra för att se vilka delar av retoriken som förs vidare till andra uttalanden för att se hur dessa är sammankopplade. Till sist innehåller modellen även den sociala praktiken där själva diskursen som undersökts sätts i ett större sammanhang mot andra diskurser och icke-diskursiva områden.

I 4.3 kommer jag mer ingående redogöra för hur jag använt CDA i arbetet men i stort kommer jag som sagt utgå från CDA:s tredimensionella modell. Metoden och i synnerhet denna modell anser jag blir ett utmärkt val för arbetet då den på bästa sätt kan hjälpa mig besvara mina frågeställningar på ett enhetligt sätt. Detta då jag vill undersöka hur ensamkommande barns identitet har konstruerats vilket gör textnivån i modellen optimal för analysen. CDA ger svar på hur syntaktiska ordval implicit eller explicit skapar identiteter samt olika relationer och positioner mellan grupper vilket gör den till en utmärkt metod då den med detta relaterar till poststrukturalismen. Vidare ämnar jag att relatera uttalandena till varandra, men även till presidenttal, vilket gör att även den diskursiva praktiken används för att vidareutveckla mitt arbete. Den sociala praktiken kommer beröras genom att koppla till amerikanska lagstiftningar och policys för att sätta in kongressdiskussionerna i sitt sammanhang. Appliceringen av diskursiv- och social praktik skapar ett analytiskt djup för att öka förståelsen för hur barnens identitet växer fram.

För det här arbetet hade även en idéanalys eller Foucaults arkeologiska metod kunnat användas för att antingen reda ut existerande idéer och idealtyper eller hur diskurser skapats under en viss tid i relation till nuet. Jag upplevde dock att båda dessa analytiska metoder hade delar som var bristande för mina frågeställningar. Den arkeologiska metoden låg närmast till hands efter CDA som metod speciellt då Foucault är väldigt inflytelserik även inom poststrukturalismen men jag upplevde att CDA öppnade upp för en mer intressant analys då den innefattar fler analysnivåer. Det medför att jag visserligen inte kommer kunna gå igenom alla analysnivåer på ett lika ingående sätt som jag hade kunnat med någon av de andra

metoderna med färre nivåer att analysera. Detta accepterar jag som en konsekvens då jag tycker att analysnivåerna inom CDA bidrar till en intressant analys passande för frågeställningarna.

4.2 Materialdiskussion

För att kunna uppnå mitt syfte och besvara mina frågeställningar så kommer jag hämta mitt primära empiriska material från förstahandskällor i USA. Dessa källor består av uttalanden som har gjorts på åtta kommittémöten i den amerikanska kongressens representanthus mellan år 2015-2019. Då jag utgår från representanthusets diskussioner så medför det att jag inte bearbetar båda lagstiftande kammare i USA:s kongress. Jag valde representanthuset över senaten att undersöka då ledamöter där röstas fram för en tvåårsperiod istället för den sexårsperiod som senaten väljs för (usa.gov, 29 april 2021). Detta för att undvika risken att undersöka samma ledamöter under hela perioden då detta inte hade blivit ett exempel för hur nästkommande period kunnat utvecklas och att retoriken därmed hade kunnat få en helt annan ton. Anledningen till att jag valt att se på uttalanden från kongressen är för att USA har ett ganska specifikt migrationssystem då USA inte har en utnämnd enhet som reglerar och administrerar alla migrationsfrågor, istället finns många olika enheter som administrerar delar av alla migrationsprocesser (Davy, 1 december 2005). Om de hade haft en utnämnd migrationsminister så hade det varit denna som jag hade valt uttalanden från i första hand eftersom en migrationsminister får för mig en symbolisk status för vad landet representerar inför andra länder. Jag har även övervägt att välja uttalanden som gjorts av Barack Obama och Donald Trump i syfte av att de är folkvalda ledare för landet. Materialet hade då blivit något mer begränsat och jag hade behövt justera mitt tidsspann att undersöka då det annars inte hade varit en rättvis jämförelse. Men det som fick mig att styra bort blicken från presidenterna som ett val var efter den influx av ensamkommande barn 2014 som gjorde att Barack Obama höll ett tal där han sa följande:

“even with aggressive steps on my part, administrative action alone will not adequately address the problem. The reforms that will do the most to strengthen our businesses, our workers, and our entire economy will still require an act of Congress ” (Obama, 30 juni 2014).

Detta uttalande visar makten som kongressen har över presidenten när det kommer till långsiktigt beslutsfattande. Vilket även gjorde kongressen till det självklara valet att

undersöka då lagstiftningar först måste godkännas av kongressens båda kammare innan presidenten kan fatta ett beslut (usa.gov, 23 april 2021).

De kommittéer som undersöks består av *homeland security, foreign affairs, judiciary* samt *committee of the house*. På grund av brist på tillgängligt material gick det inte att välja en specifik kommitté. Jag kommer välja två kommittémöten för varje år i undersökningen och bearbeta dessa i kronologisk ordning för att enkelt se hur förändringen har skett över tid. Samtidigt som det dessutom blir enklare att kunna få en förståelse för den diskursiva praktiken som även kommer bearbetas i arbetet enligt CDA:s tredimensionella modell. Vidare kommer jag även använda fyra presidenttal för att beröra den sociala praktiken och se hur dessa aktörer har en inverkan på diskursen i kongressen.

Då uttalandena som valts kommer från olika individer så kan man förvänta sig att de kommer uttrycka sig på olika sätt och använda olika retoriska knep som är individuella för dessa individer. Huvudsaken är att försöka hitta mönster som kan påvisa en viss utveckling i den generella retoriken och de maktmekanismer som existerar i kongressen och därmed inte enbart en specifik individs retoriska utveckling. Detta skulle visserligen också ge intressant information i en analys men då i form av en idéanalys eller argumentationsanalys.

Utöver dessa källor kommer jag även se till stora nyhetshändelser samt gå igenom berörda departements officiella webbsidor för att undersöka hur situationen ser ut för ensamkommande barn utanför kongressens kommittémöten. Detta kommer vidare kompletteras med rapporter gjorda på kongressens (Kandel 2019; Smith 2020) och inrikes säkerhetsdepartementet DHS:s begäran (Shiffer et al., 2019). Dessutom kommer jag använda mig av rapporter från en juristbyrå som syftar till att hjälpa ensamkommande barn med migrationsprocessen (Paz et al., 2020) och från Migration Policy Institute (Rosenblum, 2015; Rosenblum & Ball, 2016) som undersöker migration och tillhörande policy både i USA och i Europa. Dessa rapporter användes för att ytterligare bygga på förståelsen för ensamkommande barns situation samt den policy som direkt påverkar barnens bemötande i USA och därmed innefattar den sociala praktik som min analys även kommer att beröra.

Slutligen har jag för min teoretiska grund använt mig av relevanta sekundärkällor i form av böcker, artiklar och andra akademiska texter. Det viktiga med källorna är att de måste vara tillförlitliga och hålla ett vetenskapligt förhållningssätt, för att bidra till grundläggande kunskap för arbetet och så att även detta arbete kan byggas vidare på den befintliga kunskapen. Således utgår jag från artiklar som är peer-reviewed och böcker vars författare är etablerade inom området. Källorna bidrar även till att placera in mitt arbete i fältet för ensamkommande barn inom internationella relationer genom att se vad som saknas.

4.3 Studiens upplägg

Arbetet är ämnat att vara en undersökning av den amerikanska kongressens retorik och porträttering av ensamkommande barnen med en induktiv ansats. Mitt val att analysera specifikt USA som fall är som jag beskrivit tidigare i kapitel 1 att det politiska klimatet har förändrats under årens gång med tanke på övergången mellan den demokratiske presidenten Barack Obama till den republikanske presidenten Donald Trump. Trump har varit väldigt uppmärksam i media för sin restriktiva migrationspolitik vilket gör det av intresse att undersöka situationen för den mest sårbara gruppen av migranter.

Genom att ensamkommande barn tillhör en väldigt specifik grupp immigranter så blir även det material som finns tillgängligt begränsat även fast migration är något som diskuterats mycket. Detta medförde en viss svårighet att välja ut kommittéemöten där denna grupp diskuterades, vilket medfört att jag tvingats välja ett möte som riktar in sig på gängvåld. Till följd så blir materialet från just det mötet vinklat till ämnet vilket direkt medför att ett fokus hamnar på beskrivningar kopplade till gäng. Trots att det blir vinklat efter ämnet så anser jag det ändå relevant då detta ändå ger en bild för hur barnen porträtteras. Genom att mitt empiriska material utgår från redan officiellt publicerade källor så undgår jag dessutom många av de etiska ställningstaganden som Bryman (2016:303) menar att man annars hade fått göra om man hade valt en annan typ av empirisk metod med aktiva undersökspersoner som i exempelvis intervjuer.

Urvalet av material bygger på en sökning på “unaccompanied children minors” på congress.gov för de valda åren där första urvalet gick ut på att ta bort de dokument som enbart nämnde termen någon enstaka gång. Andra urvalet gick ut på att sälla bort de dokument som innehöll otillräckliga diskussioner. För att samla in material från de slutligen valda dokumenten har jag utgått från delar av kommittéemötena som diskuterar specifikt ensamkommande barn då de ofta berör flera ämnen och är så pass många och långa att jag på grund av tidsbrist inte kunnat bearbeta hela mötena. Under tiden som jag läst dokumenten har jag dessutom antecknat det som sagts vilket skapat en tydlig bild på vilka konkreta mönster som framkommer i alla dokument som kan ligga till grund för att analyseras. Det är även efter dessa anteckningar som jag senare sållat bort uttalanden som framkommer som mindre relevanta för mina frågeställningar.

För att dessutom få ett mer koncentrerat fokus och en teoretiskt inriktad utgångspunkt på arbetet har jag använt mig av poststrukturalismen. Genom att poststrukturalismen är kritisk till generaliseringar och kategoriseringar så anser jag valet vara motiverat i synnerhet då ett fokus läggs på diskursers roll i skapandet av identiteter, vilket även sammanväver det med mitt val att använda kritisk diskursanalys för att analysera materialet. Det jag har valt att använda mig av från poststrukturalismen är att leta efter olika tekniker och strategier som utgör de maktmekanismer som Foucault menar influerar etiskt- och politiskt agerande samt avgör vad som räknas som sanning. Mer konkret så letar jag i mitt material efter de retoriska tekniker och strategier som används av ledamöterna för att konstruera sin bild av ensamkommande barn i syfte att motivera sitt ställningstagande. En sådan strategi som syns i kongressen kan exempelvis vara att benämna barnen som illegal immigrants istället för undocumented. Genom att ta hänsyn till vilka retoriska mönster som är vanligt förekommande i mötena tar jag i analysen även hänsyn till hur de kan utgöra en del av existerande sanningsregimer.

Valet att göra en kritisk diskursanalys motiveras genom att den utgår från att analysera diskurser vilket blir nödvändigt för att hitta retoriska strategier inom dessa. Diskursanalys tillsammans med poststrukturalistiskt synsätt hjälper tillsammans att leta efter det i retoriken som konstruerar bilden av ensamkommande barn. I min diskursanalys har jag använt mig av Faircloughs tredimensionella modell som består av analysområdena text, diskursiv praktik och social praktik. Genom mitt val av frågeställningar har jag följaktligen valt att använda mig främst av den textuella nivån då denna på lämpligast sätt kan besvara dessa. På grund av plats- och tidsbrist har jag valt att vidare begränsa utrymmet för de övriga två analysnivåerna. Det jag har gjort i min analys är att jag främst utgått från att analysera de ord- och syntaxval som har gjorts i diskurserna. Mer konkret har detta inneburit att jag fokuserat på att leta efter hur modalitet, transitivitet och ordval har spelat roll i konstruktionen av barn genom att markera specifika bärande ord och dess explicita och implicita betydelse för dess meningsskapande. Slutligen har jag även valt att lätt beröra intertextualitet genom att kolla efter återkommande delar av texterna inom andra texter. Vilket slutligen har lett mig till att ta hänsyn till diskursordningar genom att koppla de kongressala diskurserna med tal från Obama och Trump för att ge resultatet ett större socialt kontext för förståelsen av vilken retorik som öppet ses som godtagbar med tanke på presidenternas betydande roll och inflytande. Där inkluderas dessutom de policier som framkommer i nästa kapitel. Nackdelen med det här metodvalet är att det medför många analysnivåer som gör det svårt att få plats att analysera samtliga delar på ett likvärdigt sätt,

vilket medför att begränsningar måste göras. Men jag ser det ändå som relevanta delar att ta i beaktning för att få en helhetsbild av hur även det som pågår utanför samtalsrummet har en inverkan på det som sägs i kommittémötena.

5. Bakgrund

För att ge en mer konkret bakgrund till själva ämnets kontext kommer jag först definiera några utvalda begrepp som jag anser bör förtydligas för att undvika eventuella missuppfattningar. Därefter kommer jag följa upp med att behandla den situation som finns kring ensamkommande barn i USA, dels vad gäller statistik kring migrationen samt de regelverk som har en stor inverkan på det bemötande som ensamkommande barn får.

5.1 Begreppsförklaring

Genom arbetets gång kommer jag använda mig av några begrepp som behöver definieras för att inte någon tvetydighet ska uppstå kring hur de används. För det första ska jag börja med att definiera begreppet *ensamkommande barn*. Enligt FN:s barnrättskommitté definieras ensamkommande barn (engelska: *unaccompanied children, unaccompanied minors*) som en person under 18 år som separerats från föräldrar och andra släktingar och som inte heller tas om hand av någon annan vuxen som enligt lag ska göra det (Barnrättskommittén, 2005:6). Åldersgränsen på 18 år varierar dock beroende på lagstiftningen i olika länder och kan därför se annorlunda ut (Barnrättskommittén, 2005:6) men i fallet för USA så är 18 år applicerbart även här (ORR, 2 oktober 2012). Rent konkret så ger amerikanska Office of Refugee Resettlement (ORR), som ansvarar för omvårdnaden av ensamkommande barn i USA, en tydlig definition av ensamkommande barn. De definierar ett ensamkommande barn (*unaccompanied alien children, UAC*) som en person under 18 år som inte har legal migrationsstatus i USA (ORR, 26 mars 2021). Vidare ska denne dessutom varken ha en förälder eller annan vårdnadshavare i USA, och inte heller någon förälder till dessa nämnda ska finnas i USA som kan ha vårdnaden om barnet (ORR, 26 mars 2021).

Nära kopplat till denna kategori är även *separerade barn* (engelska: *separated children*) som enligt barnrättskommittén definieras som en individ under 18 år som separerats från sina föräldrar och primära vårdnadshavare, men inte nödvändigtvis från andra vuxna släktingar (Barnrättskommittén, 2005:6). Även om begreppen är snarlika så är det den förstnämnda som jag kommer behandla i det här arbetet.

För det andra så används begrepp som *regelbunden-* och *oregelbunden migration* i mycket av den litteratur som finns kring ensamkommande barn och migration i allmänhet (Bicocchi & LeVoy, 2008; Parusel, 2011; Bhabha, 2014). Peoples & Vaughan-Williams (2015) beskriver denna kategorisering som ett fenomen som gör att migranter får olika

behandlingar beroende på vilken kategori de tillhör. De migranter som ses som regelbundna tillhör de som har giltigt uppehållstillstånd och därmed ses som legitima för staten. Medans de migranter som ses som oregelbundna inte har uppfyllt de krav som behövs för att bli legitimerade av staten. Dels kan detta komma från att de tagit sig in i landet utan uppehållstillstånd eller att detta uppehållstillstånd har utgått (Peoples & Vaughan-Williams, 2015:170). Många ensamkommande barn, flyktingar och asylsökande i allmänhet faller oundvikligen in i denna kategori när de inträder i ett land då de först inne i landet kan ansöka om asyl.

5.2 Ensamkommande barn i USA

För att förstå den kommande analysen kommer jag ge en kontextuell bakgrund till ensamkommande barns situation i USA vilket innebär att jag även kommer behandla händelser från 2014 då jag vill ge kontext till den tidiga perioden av 2015. Till att börja med är det värt att nämna att statistiken som kommer från den amerikanska regeringen bygger på budgetår (engelska: fiscal year). Denna period sträcker sig mellan 1 oktober till 30 september (U.S. Senate, u.å) vilket ger en viss tidsförskjutning jämfört med kalenderåret. Alltså kommer exempelvis FY2019 (FY = fiscal year) representera perioden 1 oktober 2018 till och med 30 september 2019. För att undvika förvirring när jag menar vad så kommer jag fortsättningsvis skriva antingen FY2019 eller 2019 beroende på om jag hänvisar till budgetåret eller kalenderåret.

5.2.1 Migrationsstatistik

Sedan FY2011 har man sett en fluktuerande generell ökning i antalet ensamkommande barn som har tagit sig till USA (Kandel, 2019:12). Man har genom denna växling sett kraftigare toppar i migrationen under FY2014, FY2016 och FY2019 (Kandel, 2019:12). De publicerade siffrorna som finns kring antalet ensamkommande barn består oftast av de barn som blivit hänvisade till Office of Refugee Resettlement (ORR) som ansvarar för barnens uppehälle i USA. Men sedan FY2017 började Customs and Border Protection (CBP) publicera siffror för de barn som redan vid inträdet i landet har kategoriserats som *inadmissible* och alltså nekats vidare uppehälle i USA (Kandel, 2019:3). Även om denna kategori av nekade barn utgör upp till några tusen fler individer än de siffror som ORR uppger så kommer jag på grund av att

siffrorna inte har publicerats för hela tidsperioden som jag ämnar att undersöka alltså inte att hänvisa till dessa. Istället kommer jag hålla mig till det antal som har blivit överförda till ORR för vidare uppehälle i USA. Nedan i tabell 1 visas antalet barn per budgetår som hänvisats till ORR, där man tydligt kan se de tidigare nämnda topparna i migrationen under FY2014, FY2016 och FY2019.

<u>År</u>	<u>Barn hänvisade till ORR</u>
FY2019	69,488
FY2018	49,100
FY2017	40,810
FY2016	59,170
FY2015	33, 726
FY2014	57, 496

Tabell 1. Siffror från ORR, 21 mars 2021

Av de ensamkommande barn som kommer till USA så anländer de flesta från den södra gränsen mot Mexiko (DHS, 4 oktober 2019). Den största gruppen av dessa barn har de senaste åren haft ursprung från Guatemala, följt av Honduras och El Salvador (ORR, 11 mars 2021). Även Mexiko nämns som ett procentuellt betydande ursprungsland hos ensamkommande barn (ORR, 11 mars 2021). Utöver dessa fyra länder så är den procentuella satsen för de olika länder som barnen kan komma ifrån generellt väldigt låga, vilket gör att Office of Refugee Settlement inte specificerat dessa.

5.2.2 Viktiga händelser

För att förstå det kontextuella sammanhanget till den diskurs som kommer analyseras i nästa kapitel så kommer jag här gå igenom några nyckelpunkter kring ämnet de senaste åren. Detta gör jag även för att närma mig den icke-diskursiva delen av Faircloughs sociala praktik.

De push-faktorer som är mest bidragande till den oregelbundna migrationen från de primära ursprungsländerna Guatemala, Honduras och El Salvador är höga nivåer av våld och ekonomisk osäkerhet (Rosenblum, 2015). Under 2014 var Honduras följt av El Salvador de två länder i världen med flest mord per 100,000 invånare (UNODC, u.å). Interna

gångkonflikter i El Salvador står till dels för den migrationstopp man ser i USA under 2014 (Rosenblum & Ball, 2016). Den dåvarande presidenten Barack Obama benämnde denna topp som en humanitär kris (Obama, 30 juni 2014), och som svar på denna inleddes samarbeten med Guatemala, Honduras, El Salvador och Mexiko för att tillfälligt stärka ländernas gränsbevakning i ett försök att minska migrationen mellan länderna (Rosenblum & Ball, 2016). Något som i sin tur ledde till att fler barn anhölls i Mexiko samtidigt som migrationen till USA därför minskade för FY2015 (Rosenblum & Ball, 2016). Under 2014 infördes även ett bidrag på 9 miljoner dollar som skulle ge juridisk hjälp till ensamkommande barn inför deras ansökan om att få stanna i USA (Jordan, 30 september 2014).

Vid 2016 kunde man återigen se en ny topp, men som den här gången blev något högre än den tidigare krisen under 2014. Presidentvalet som hölls det här året satte migration i fokus genom att den ännu ej valda presidentkandidaten Donald Trump förde en retorik som var emot migrationen in till USA och uppdagade även förslaget att rusta upp muren mot Mexiko (Trump, 1 september 2016). Efter att han slutligen blivit vald fram till hans invigning ökade migrationen in till USA för att undkomma eventuella förändringar som Trump skulle införa (Morin, 6 april 2021). Bland dessa förändringar som han införde redan samma år som han invigts var att dra in fundandet av den juridiska hjälp som Obama administrationen infört år 2014 (Einbinder, 13 februari 2018). Samt att inte längre låta de ensamkommande barn vars status förändrats fortsätta att få dömas som ensamkommande i rättegångarna (Einbinder, 13 februari 2018). Med dessa förändringar i status menas vidare att individen fyllt 18 år efter ankomsten till USA eller har kommit i kontakt med sina föräldrar.

I maj 2018 införskaffade Trump en "zero tolerance policy" som innebar att alla vuxna immigranter som tog sig in illegalt i USA skulle åtalas oavsett om de ville söka asyl eller hade minderåriga barn med sig (Kandel, 2021). Vad detta i praktiken innebar var att barn och föräldrar blev separerade från varandra genom att barn måste specialbehandlas i enlighet med tre regelverk; the Flores Settlement Agreement, the Trafficking Victims Protection Reauthorization Act; the Homeland Security Act (se nedan). Barn kan inte sitta i migrationsanläggningar för familjer i mer än 20 dagar och om deras föräldrar inte kan släppas med dem under den tiden så måste barnen behandlas som ensamkommande (Kandel, 2021). Senare i november 2018 proklamerade Trump att det enbart gick att söka asyl genom officiella ankomstpunkter, något som bannades i vissa stater för att bryta mot amerikansk och internationell lag, men som i andra stater pågick fram tills september 2019 (Siegfried, 20 november 2018; Morin, 6 april 2021). Som konsekvens av Trumps policier så sjönk antalet

godkända asylansökningar av barn från 85,1% under 2014 till 28,1% i slutet av 2018 (Wu, 25 december 2018).

I juli 2019 införde Trump en "third-country asylum rule" som innebär att ingen som kommer in till USA från gränsen mot Mexiko får ansöka om asyl om de passerat ett annat land utan att först ha sökt asyl där (DHS, 15 juni 2019). Ensamkommande barn blev inte undantagna från detta reglemente såvida de inte bevisligen var offer för människohandel (DHS, 15 juni 2019). Samma månad släpptes även en rapport av DHS inspektionskontor som visade att gränspatrullens (CBP) anhållningscenter inte upprätthöll goda standarder med tanke på hygien och personligt utrymme (Shiffer et al., 2019). I dessa center befann sig även barn som dessutom fick sitta anhållna där i mer än 72 timmar innan de flyttas vidare till ORR:s vård, trots att maxgränsen är 72 timmar (Morin, 6 april 2021).

5.2.3 Viktiga regelverk

När dessa barn anländer i USA så finns det några regelverk som de bemöts av som har en direkt inverkan på deras behandling i landet. Totalt finns det två lagstadgor och en rättslig förlikning som har direkt koppling till den policy som påverkar både den generella och den administrativa behandlingen i USA (Kandel, 2019). Dessa är *the Trafficking Victims Protection Reauthorization Act of 2008*; *the Homeland Security Act of 2002* och *the Flores Settlement Agreement of 1997*. Kortfattat kan man säga att *the Trafficking Victims Protection Reauthorization Act* bygger på att de barn som blir hemskickade till sina länder ska kunna återvända på ett tryggt sätt. Vad detta innebär i praktiken är att barn från grannländerna Mexiko och Kanada specialbehandlas och får genomgå en kontroll inom 48 timmar från att de omhändertas som ska säkerställa att dessa inte är offer för människohandel (Kandel, 2019). Om barnen sedan inte visade sig vara offer för människohandel och inte heller av någon annan anledning var rädda för att återvända till sitt hemland så skulle detta innebära att de blev direkt hemskickade (Kandel, 2019). Barn med ursprung från andra länder får istället genomgå så kallade "removal proceedings" som ingår i *the Immigration and Nationality Act* sektion 240 (Kandel, 2019). I sin tur innebär detta att barnen får genomgå en migrationsrättegång där de förväntas representera sig själva såvida de inte har råd att skaffa en advokat som kan hjälpa dem (Bhabha & Schmidt, 2008; Smith, 2020). Detta har resulterat i att mindre än en tredjedel av alla ensamkommande barn får hjälp och rådgivning inför sina rättegångar (Rosenblum, 2015:7). För att få stanna i USA kan barnen under rättegångarna dels söka om asyl och dels ansöka om att få stanna genom *Special Immigrant Juvenile Status*

(Smith, 2020:1; Galli, 2018). SIJS som implementerades 1990 är det första tillfället i amerikansk lag där man benämnt FN:s “best interest of the child” principen (Galli, 2018; se även UNICEF, 2018).

Vidare till nästa lagstadga så upplöste the Homeland Security Act det tidigare Immigration and Naturalization Service som tidigare hade ansvaret för ensamkommande barn och delade därefter upp ansvaret mellan the Department of Homeland Security och the Office of Refugee Resettlement (Kandel, 2019:4,5). DHS fick därefter ansvaret för det initiala mötet med barnen, förflyttningen och den eventuella hemsändningen av dem, medan ORR fick som tidigare nämnt ansvaret för att administrera barnens uppehälle i USA (Kandel, 2019:5). Båda dessa lagstadgor bygger i sin tur på den så kallade Flores Settlement Agreement. Förlikningen uppstod efter att den amerikanska regeringen fick in flertalet stämningar på 1980-talet efter att the Immigration and Naturalization Service anklagats för att ha felbehandlat ensamkommande barn (Paz et al., 2020). Stämningarna resulterade alltså i förlikningen och “*established a nationwide policy for the detention, treatment, and release of UAC and recognized the particular vulnerability of UAC as minors while detained without a parent or legal guardian*” (Kandel, 2019:4).

5.2.4 Sammanfattning

Det vi sammanfattningsvis kan se med den här bakgrunden är att förekomsten av ensamkommande barn som väljer att ta sig till USA inte är en engångsföreteelse utan något som fortsätter att vara aktuellt. Genom skiftet från Obama administrationen till Trump administrationen så kan man även se att migrationspolitiken överlag har förändrats och blivit mer restriktiv. Dels då bidrag till juridisk hjälp dragits in för ensamkommande barn samt att flertalet ansatser gjorts för att försöka begränsa möjligheterna för migranter, både vuxna som barn, att ta sig in i landet och söka asyl. Barn fortsätter dock att trots dessa ansatser ha en fortsatt särbehandling genom tidigare regelverk. Denna särbehandling av barn har dock även lett till att allt fler barn genom Trumps Zero Tolerance policy blir behandlade som ensamkommande trots att de enligt amerikansk definition inte faktiskt är ensamkommande.

I nästa kapitel kommer vi se hur denna alltmer restriktiva migrationspolitik avspeglas i kongressens konstruktion av ensamkommande barn. Migrationspolitiken kommer dessutom utgöra en del av den kontext som analyseras för att beröra CDA:s sociala praktik.

6. Resultatredovisning och -analys

I kapitlet kommer jag sammanställa och analysera det resultat som framkommit i undersökningen med hjälp av CDA:s tredimensionella modell. För att göra detta kommer jag inledningsvis att med modellens textuella nivå presentera och resonera kring hur ensamkommande barn konstrueras. Avsnittet svarar på uppsatsens första frågeställning och kommer således utgöra kapitlets fokus. Som vi även kommer se i denna del så finns två "läger" i kongressen som gör att barnen skildras som antingen ett hot eller som offer. Vidare kommer jag att avrunda kapitlet med att diskutera hur förändringen har sett ut över tid. Detta kommer göras med hjälp av modellens diskursiva- och sociala praktik genom att relatera det som redan presenterats till tal av Barack Obama och Donald Trump samt till de policier som presenterades i uppsatsens bakgrundskapitel.

6.1 Konstruktionen av ensamkommande barn

Det resultat som går att utläsa genom uttalanden i kongressens representanthus visar en tydlig tendens till att det inom migrationsfrågor finns två läger i kongressen. Inneboende i representanthuset är existensen av både republikaner och demokrater, men det är inte specifikt denna fördelning som jag syftar på. Dock så kommer just denna fördelning få en alltmer betydande roll och inverkan i senare debatter, speciellt från 2018 då Donald Trump som jag nämnt tidigare i arbetet stängde ner delar av statsapparaten för att demokrater och republikaner inte kunde enas i kongressen. I den här delen av arbetet kommer jag inte lägga någon vikt vid huruvida ledamöterna är demokrater eller republikaner. De två läger som jag således menar innefattar de representationer och retoriska konstruktioner som ledamöterna i kongressen använder för att konstruera bilden av ensamkommande barn, och därmed även den identitet som tillskrivs barnen inom deras diskurser. Denna gestaltning har resulterat i konstruktionen av dessa barn som antingen ett hot eller som offer och kommer redogöras för i detalj i nästkommande avsnitt.

6.1.1 Ensamkommande barn som hot

Till att börja med så är den retoriskt sett mest explicit utmålande bild som skapas av ensamkommande barns identitet just den som utmålar barnen som ett hot för USA. Målet för

detta hot, alltså den eller det vars säkerhet är i fara uttrycks som *homeland, nation, public, border* samt *American people*. Genom att denna dikotomi skapas mellan barnen och USA som folk och nation så förklarar Campbell (1998) hotbildens existens som ett direkt resultat av att den övergripande identiteten avnaturaliseras genom barnens närvaro. I kommittémötet för Homeland Security från maj 2018 uttrycktes specifikt att flödet av migranter till USA handlar om mer än immigration och att “We are talking about our country's sovereignty. We are talking about National security of this country.” (maj 2018:40). På flertalet ställen relaterar kongressledamöterna även gränssäkerheten med säkerheten för hela nationen genom att antingen direkt uttrycka att “border security is National security” (maj 2018:39) eller genom att relatera denna till transnationell kriminalitet som “does not just stop at the border” (februari 2016:15).

Ofta så vill de ledamöter som uttalar sig i de dokument som undersökts benämna den oregelbundna migration som ensamkommande barn är del av som *illegal*. Förekomsten av detta är så framträdande att den återfinns i alla dokument förutom ett, vilket tyder på att det är en viktig benämning för rådande dominanta sanningar i den amerikanska kongressen. I de flesta fall uttrycks denna “illegalitet” i beskrivande syfte kopplat till individer såsom *illegal immigrants*. Det används även för att beskriva de handlingar som utförs såsom *entered illegally, illegally present*. Detta exemplifieras ytterligare i följande citat: “Every single migrant, whether an unaccompanied child, family unit or single adult that illegally crosses the Southwest Border” (maj 2018:2). Även om amerikansk lag i enlighet med U.S. Code Title 8 §1325 faktiskt gör det olagligt att ta sig in i landet mellan officiella ports of entry (American Immigration Council, 2020), så är den konsekventa benämningen av immigranterna som illegala inte helt oproblematiserad. Detta då orden *illegal* och *unlawful*, som båda är nära relaterade till varandra, riktar tankarna mot någon eller något som bryter lagen och därmed utför en brottslig handling. Denna skildring blir en teknik som utgör en del av de maktmekanismer som återfinns för att skapa den ‘önskvärda’ sanningen. Genom att koppla detta till Faircloughs transitivitet ser vi hur en direkt koppling av legaliteten till individerna gör så att illegaliteten framställs som en direkt del av ensamkommande barns identitet, till skillnad från när illegaliteten enbart kopplas till en utförd handling. Att det däremot kopplas till handlingar som gruppen utför gör att illegaliteten framställs som ett aktivt val som i sin tur gör gruppen mindre värdig att få komma in i USA än andra typer av immigranter som i motsats inträder legalt.

I den retorik som återfinns i samtliga dokument så hittar man dock inte någon koppling mellan ensamkommande barn och legal immigration. Med undantag för ett

hypotetisk fall som föreslår att det är *perfectly legal* “if these juveniles [ensamkommande barn] or family units would come through the ports of entry” (februari 2016:68), som med dess låga modala affinitet föreslår att det faktiskt är möjligt för dem att inte klassas som illegala genom att använda orden *if* och *would*. Däremot så är bilden av barnens migration som illegal inte helt obestridd då två individer som båda återfinns i ett av kommittémötena menar, och direkt uttrycker, att det inte är olagligt att söka asyl (februari 2016:8,45). Trots att immigration framställs som en viktig identitetsmarkör för USA så saknas som sagt den direkta kopplingen till ensamkommande barns legala migration till USA trots att diskussioner om legal immigration förekommer i kommittémötena. Även detta utgör en strategi för att som Hansen (2006) menar; andrafiera ensamkommande barn och särskilja dem från den amerikanska identiteten. Genom det hypotetiska fall som precis nämndes så kan vi även se att det finns sätt att retoriskt göra immigrationen legal. Speciellt då det även förekommer retorik som “unaccompanied minors simply coming across the border and turning themselves in to Customs and Border Patrol” (januari 2015:4), vilket enligt §1325 signifierar en laglig migration. Bristen på nyanserad retorik inom ämnet tyder på att en sanningsregim vuxit fram. Detta har gjort kopplingen mellan illegal migration och ensamkommande barn så stark att den inom ramen för dokumenten näst intill alltid framstår som fakta vilket som konsekvens undantrycker faktumet att inte alla ensamkommande barn tar sig in illegalt i USA. Barnen är per definition inte automatiskt illegala trots att det är detta som diskursivt framställs.

Betoningen på ensamkommande barns illegala närvaro i USA leder vidare in på ytterligare retoriska drag som kan framställa barnen som ett direkt hot eller åtminstone vars närvaro ses som starkt oönskad. En önskan som däremot tre olika ledamöter tog upp var att “restore the rule of law” (oktober 2017:2, även januari 2015, juni 2018), vilket går hand i hand med ett uttalande som görs år 2018 av en ledamot som säger att “our borders are overrun by lawlessness” (maj 2018). I ytterligare ett uttalande från 2017 av en annan ledamot så uttrycks oro för att den amerikanska rättsstaten var *undermined* av de ensamkommande barn och familjer som migrerade från centralamerika och att representanhuset redan godkänt lagförslag som “enable our country to gain control of our immigration system” (oktober 2017:2). Genom att uttrycka sig på det här sättet så skapar det en bild av att USA vid tiden för uttalandet inte har någon kontroll över sitt egna migrationssystem. Samtidigt så skapar det även bilden av att de ensamkommande barn och familjer som kommer till USA är “skyldiga” till denna brist på kontroll och den laglöshet som sägs råda. Att detta benämns som laglöshet gör att man indirekt kan tolka lagarna som det som representerar den amerikanska identiteten, men med barnens närvaro så blir det laglöst vilket kan tolkas som att USA inte blir sig självt.

Retoriken blir i detta anseende en teknik för att distansera identiteterna från varandra. Vidare så kopplas laglösheten vid ett tillfälle till direkt kaos genom att en ledamot säger “However, when those laws are broken on a large-scale, chaos is the byproduct, and make no mistake, chaos defines parts of our southwest border today” (februari 2016:9). Genom att använda en sådan hög form av affinitet i sin retorik så skapar han bilden av att situationen vid gränsen är rent ut sagt kaotisk samtidigt som han även implicerar att migrationslagarna bryts på en större skala. För att vidga denna bild används dessutom uttryck som *exploit* och *game* för att förklara vad det är som migranterna gör med systemet.

Genom att använda sådan termer så får man intrycket av att dessa barn alltså vill utnyttja lagarna, och som vi kommer se efter Donald Trumps immigrationstal 2017, de *loopholes* som finns inom migrationslagarna. Ett vanligt förekommande tema i den retorik som förs är att ifrågasätta anledningen till varför dessa barn kommer till USA. Där det uttrycks att “the majority of them are simply here to join family, friends, or because they heard they could get away with it” (februari 2016:71), eller att migranterna hört att de hade möjligheter och att (Obama) administrationen skulle släppa in dem (januari 2015, juni 2018). Genom att fokusera på att migrationen sker på grund av något som hörts så tolkas meningens transitivitet till att beröra migranternas perspektiv för att framställa migranterna som likgiltiga inför sin migration till USA. För att stärka denna bild använder några av ledamöterna sig av berättelser om sina egna besök till gränsen där de säger att barnen “weren't fleeing violence” (juni 2018:3), eller att migranterna själva uppgett att de flesta “are not refugees displaced by war, nor fleeing persecution” (februari 2016:34). Genom att återberätta egna erfarenheter eller saker som migranterna själva skulle ha sagt så skapar ledamöterna en viss känsla av legitimitet till sina uttalanden. Det är även denna känsla av legitimitet som stärker deras utsaga även om det säkerligen finns flera sätt att återberätta det som sagts vid gränsen. Men genom att det är denna “sanning” som återberättas så är det även den som i kongressen blir behandlad som den enda sanningen.

I de mest extrema fallen för hur ensamkommande barn porträtteras som ett hot så kopplas de direkt som aktiva aktörer i brottsfall och då främst till brott kopplade till gänget MS-13. Modaliteten för hur denna koppling uttrycks i explicita fall varierar i sin tur från hög affinitet som med säkerhet introducerar kopplingen “the majority in some cases, and at least 30 percent in others, of those charged with serious crimes are unaccompanied minors” (juni 2017:56), “a significant number of gang members are unaccompanied minors” (juni 2017:26), “they are verified gang members” (juni 2017:35), “many of them are gang members” (juni 2018:3). Men kopplingen presenteras även med låg affinitet “there may be a

small number of unaccompanied children who are gang members prior to arriving here” (juni 2017:54). I de fall då hög affinitet används så kan man alltså även se att det används begrepp som *significant number* och *many of* för att vidare trycka på att det är ett fenomen som är vanligt förekommande och alltså inte något som är ett undantagsfall för den berörda populationen. Detta utgör således ytterligare en strategi för att producera barnens identitet. Ensamkommande barns koppling till gäng uttrycks även implicit genom beskrivningen om att en stor del av de barn som kommer till USA är “teenage males of gang age” (juni 2018:3). Vilket alltså skapar en underliggande koppling till gruppens gängtillhörighet. Vidare så benämns ensamkommande barn som en *high-risk group* som är “particularly vulnerable to gang involvement” (juni 2017:23), vilket uttryckligen gör att vissa av barnen är “destined to engage with criminal gangs” (juni 2017:23). Genom att uttrycka sig på detta sätt så skapas bilden av att ensamkommande barn utgör ett specialfall där det oundvikligen kommer finnas en koppling till gäng även om det inte är alla barn som har denna koppling.

En intressant särskilnad som dyker upp i ett av dokumenten är då en ledamot menar att ensamkommande barn sätts i en position att “be subjected to sex trafficking themselves, be subjected to becoming drug traffickers” (juni 2018:3). Men när samma scenario hypotetiskt sätts i relation till barn från Texas säger han “to let them be in the hands of gang members, or to let them be subjected to sex trafficking and drug trafficking” (juni 2018:3). Genom denna uppbyggnad kan vi se att risken för att utsättas för sexhandel porträtteras som att vara densamma i de båda grupperna, vilket tyder på att grupperna ses som lika sårbara då de är barn. Med poststrukturalistisk syn blir denna generalisering av barn problematisk då de i övriga avseenden inte är jämlika. Genom att lägga till *becoming drug traffickers* i fallet för ensamkommande barn så kan man se en inneboende förståelse, eller sanning, om vilka barn som handlar med droger. Vidare nämns i det här fallet inget om gäng för de ensamkommande barnen vilket i sin tur kan tolkas som att kopplingen mellan gruppen och gäng betraktas så självklar att den inte behöver nämnas.

Till sist så porträtteras även ensamkommande barn som ett hot mot amerikansk ekonomi och de resurser som finns tillgängliga genom att de framställs som ekonomiska bördor. Genom åren så uttrycks en oro för hur de ensamkommande barnen “tax the resources not only of the Federal Government with manpower that has to be used to secure the border or deal with the number of children and watching over those but also the Federal resources, but at the state level.” (april 2015:84). Vidare så uttrycks denna oro genom ordalag som “put a strain on manpower and resources” (oktober 2017:2) och “overwhelming Federal and state resources” (februari 2016:5). Då det dessutom handlar om barn så dyker även diskussionen

om skolkostnader upp där man menar att kostnaderna för ensamkommande barn är *enormous* och att skolorna “have to cut other things to pay for the new teachers, counselors, aides, and others to help support these kids” (februari 2016:35). Barnen framställs i denna mening som mottagare av de saker som behöver finansieras, men trots detta så uttrycks ett tvång i handlingen genom *have to* vilket gör att handlingen framstår som varken frivillig eller en självklarhet. Gemensamt för alla dessa uttalanden är vidare att de alla har haft hög affinitet och att de som uttryckt dessa saker därmed inte visar någon tvekan i det uttalade. Då dessa barn uttrycks som att de överväldigar resurserna som finns tillgängliga och dessutom gör så att skolor måste skära ned på diverse saker för att finansiera de nyanlända barnen så skapar det intrycket att dessa barn klassas som en börda skilda från andra barn. Genom att uttrycka behovet av att skära ned på andra ekonomiska utlägg i skolorna så kan man även indirekt tolka att de nyanlända barnens närvaro påverkar amerikanska barn genom att resurser som skulle gått till dem nu måste fördelas till fler barn med andra behov. Behovet av att omfördela resurserna begränsas dock inte enbart till det som de ensamkommande barnen direkt behöver för sitt uppehälle i USA. Utan även, som vi kan se i det första citatet, att fler resurser behövs för att säkra gränsen vilket jag tidigare sagt ses som det ultimata målet för amerikansk säkerhet.

Tillsammans så utgör dessa retoriska ordval de maktmekanismer som konstruerar ensamkommande barn till antingen ett indirekt eller ett direkt hot mot USA. Dessa hot porträtteras som att de framkommer genom barnens närvaro redan vid gränsen genom att de redan där framställs som ett hot. Detta då fler resurser behöver fördelas dit och då de ses som att de bryter amerikanska immigrationslagar genom att ta sig in i landet. Hotbilden förstärks även genom uttryck för barnens egna aktiva handlingar genom att de ofta porträtteras som att ha koppling till kriminalitet. Även om barnen inte själva har begått något brott så uttrycks de tillhöra en riskgrupp som med hög sannolikhet kan falla in i gängtillhörighet. Gemensamt för dessa diskurser är att barnen oftast framgår som aktiva aktörer i satserna, även då de inte i sig själva framgår som ett direkt hot. Genom att uttrycka att de tillhör en riskgrupp så blir de alltså aktiva aktörer även där, trots att de i meningen ännu inte utfört handlingen som gör dem till det direkta hotet. Denna förda retorik används för att distansera Jaget USA från den Andra, alltså ensamkommande barn, vilket vidare i Campbells (1998) mening avnaturaliserar amerikansk identitet. Den bristande nyansen i retoriken inom kongressen kopplar barnen starkt till identiteten som illegala. Det förekommer som vi kommer se i nästa avsnitt motstånd mot denna retorik, alltså det som Foucault kallar resistens (Åhäll, 2018). Det saknas dock som vi sett retorik som inte sätter in barnen i en kontext av illegalitet oavsett om det gäller att

förstärka eller motsäga denna retorik. Med andra ord så saknas en föreställning där barnen direkt ses som legala vilket påvisar att en sanningsregim existerar där barnens illegalitet ses som ett faktum.

6.1.2 Ensamkommande barn som offer

I kongressen är det dock inte enbart denna negativa porträttering av barnen som ett hot eller säkerhetsrisk som framkommer. Om vi istället ser till det som uttrycks hos det andra så kallade lägret i kongressen som väljer att inte framställa ensamkommande barn som ett hot mot USA och dess folk så finner vi en tydlig porträttering av dessa barn som sårbara offer. I de diskussioner som förts i kongressen så grupperas barn överlag ofta ihop med kvinnor som även de brukar ses som extra sårbara i relation till män. De ensamkommande barnen, och i många fall även kvinnor, benämns med ord såsom *desperate*, *vulnerable*, *poor*, *innocent*, *refugees* och *victims*. Den mest vanligt förekommande beskrivningen för denna grupp är just *vulnerable* som framkommer i fem av åtta kommittéemöten. Sårbarheten sätts i diskurserna ofta i relation till ett behov av beskydd och används också för att uttrycka att barnen tillhör den mest sårbara gruppen i samhället. Gemensamt för alla dessa begrepp som används är att de används för att stärka de uttalanden som motsäger de som vill minska på migrationen in till USA. De används alltså som en typ av resistens mot den mer dominanta hotbild som råder och uttrycks som en strategi, som enligt Foucault uppmuntrar till etisk agerande (Peoples & Vaughan-Williams, 2015). Vidare så stärker de bilden av att barnen behöver humanitär hjälp, och att deras närvaro är en “humanitarian refugee issue, and not an illegal immigration phenomenon” (februari 2016:4).

Denna motsättning till övriga kongressledamöters uttalanden och retorik framkommer även genom att det direkt uttrycks att “children requesting protection in the United States are not engaging in an illegal act” (februari 2016:8), “it is not illegal to seek asylum in the U.S” (februari 2016:45) och “Asylum seekers are not criminals” (juli 2019:128). Dessa uttalanden blir viktiga i relation till den bild som jag beskrivit under tidigare rubrik då de motsätter starka ståndpunkter i den retorik som förs. Vid ett tillfälle uttrycks det att “they are following our well-established asylum laws” (februari 2016:8), vilket i sig självt betonar att barnen är regelrätta asylsökande och bryter med sin närvaro inte mot några migrationslagar. Det visar dessutom att det på den här punkten finns flera nivåer av sanningar då barnens agerande kan ses som lagbrytande, men i de fall då de söker asyl så bryter de inte någon lag trots att handlingen är densamma. Här används dessutom språk med en hög modal affinitet vilket ger

en lika hög nivå av legitimitet till uttalandena som under tidigare rubrik. Som konsekvens till sådana uttalanden är att den reproducerar kontexten av att koppla ensamkommande barn till illegalitet och kriminalitet genom att erkänna att sådan retorik existerar.

Här blir det även viktigt för ledamöterna oavsett deras ståndpunkt i migrationsfrågor att trycka på att barnen *riskerar* sina liv genom att *fly* till USA. Samtliga menar att barnen riskerar sina liv och att de är “absolutely victims of violence and abuse” (mars 2019:29). Detta uppges innefatta allt från mord, kidnappning, utpressning och exploatering till överfall och sexuellt utnyttjande. Denna typ av retorik vänds åt olika håll av talarna för att få olika effekter. Åt ena hållet så använder talaren dessa uttryck för den farliga resan som en anledning för att barnen inte borde ta sig till USA, vilket ofta görs genom att talaren trycker på risken för smugglare och drokarteller. En ledamot uttryckte år 2016 att man betalar

“thousands of dollars to criminal organizations to transport their children across the border. These human smugglers have histories of alliance and allegiance with Mexican drug cartels and gangs. [...] They also face dangerous situations upon arrival to the United States. [...] resulting in children being placed in the hands of abusive and exploitive sponsors. One account even found these children working as slaves on a farm “ (februari 2016:2).

Detta uttalande är något som andra ledamöter dessutom håller med om, vilket märks genom följande citat “minors who are victimized by criminal organizations along the way, only to arrive in the United States and suffer further harm because of the failure of this Administration to ensure their proper care” (februari 2016:7). Genom att bygga upp resan som första steget i en rad av felbehandlingar så bygger talarna upp bilden av att barnen är i en extremt utsatt situation från det att de lämnar sina hem. Utöver den risk som nämnts med att barnens sponsorer i USA kan exploatera barnen så nämns ytterligare en risk för barnen då de kommit till USA - nämligen gängrekrytering. I dessa två sistnämnda citat kan man tydligt se att barnen framställs som mottagare istället för aktiva aktörer. Detta ter sig som en strategi för att uttrycka barnens sårbarhet som offer. Barnen uppges vara extra sårbara (vulnerable) “because they are young, unaccompanied, adjusting to a new country, culture, and language, and seeking a sense of belonging” (juni 2017:18). I detta sammanhang porträtteras barnen dock inte som aktiva aktörer som själva vill gå med i gängen, istället används termer som *prey on*, *coerce* och *forcibly recruit* för att tydliggöra det tvång som gängen ställer barnen inför. Den lösning som föreslås av flertalet ledamöter för att skydda barnen är att se till att de blir “swiftly and safely returned home “ (oktober 2017:2).

Denna tankegång lämnas dock inte helt utforskad i kommittémötena då det uppges att “Women and children fleeing send a message of no confidence in the society” (april 2015:7). Uttalandet i sig bär på en låg affinitet då det uttrycks som att det enbart *send a message*, och inte uttrycks som att det helt säkert är den känslan som gör att dessa individer flyr. Uttalandet tyder på att det faktiskt finns en anledning till att barnen tvingas fly. Det andra hållet som diskurserna kring resans risker kan ta är att talarna vill argumentera för att barnen har rätt att ha uppehåll i USA. Inom dessa diskurser blir resan som en del av den hemska bakgrund som barnen behöver gå igenom för att kunna fly och hitta en *safe haven* i USA genom att trycka på föreställningar om barnens sårbarhet. I ett uttalande från 2016 jämförs situationen i barnens hemländer med att vara “literally an epidemic by the World Health Organization's definition“ (februari 2016:3) på grund av den höga nivån av våld i landet. Genom ordet *literally* ges meningen en hög affinitet som stärker talarens ståndpunkt. Barnens behov av hjälp utanför sina hemländer framkommer vidare genom att de “have no one to turn to protect them due to the weak governance and corruption” (februari 2016:45). Det som dock inte framkommer i dessa diskurser vilket även gör dem problematiska är att de inte tar hänsyn till själva anledningen till varför barnen lämnar sina hem trots att barnen uppges riskera sina liv. I ena föreställningen benämns våldet visserligen som en anledning men barnens egna sanning utelämnas och reducerar dem således till objekt att diskutera istället för egna aktörer. Uteslutningen av barnens sanning ger uttryck för det Foucault kallar maktrelationer då detta blir en teknik för att utesluta vad som kan ses som sanning och därmed vad som har makt att bli sanning (Åhäll, 2018). Genom att utesluta barnen kan talaren alltså obehindrat nyttja deras brist på inflytande för att producera sin sanning vilket som vi sett går att göra på flera sätt beroende på vad som i övrigt gynnar målet med retoriken.

Hemländernas karaktär blir genom dessa uttalanden dessutom central för hur ledamöterna argumenterar för att inte införa striktare migrationslagar, men även amerikansk karaktär får en betydande retorisk roll. En ledamot uppger att “We have a moral, as well as domestic and international legal obligation, to ensure that no mother or child is sent back to a country where they face torture or death.” (februari 2016:5). Senare tillkommer detta med en annan ledamots uttalande om deporteringarna som *un-American* (februari 2016:8). Att föra retoriken bortom den politiska sfären mot själva Jaget som aktör blir en taktik för att öppna upp för att diskussionen ska beaktas ur ett etiskt perspektiv. Detta för att se på den humanitära aspekten av den situation som framställs istället för att blint fokusera på det politiska.

Allt som allt så kan man alltså se att det även framkommer en bild av ensamkommande barn som offer som ur texternas transitivitet ofta porträtterar barnen som

mottagare istället för aktörer, vilket öppnar diskussionerna för ett moraliskt dilemma. För att bygga bilden av ensamkommande barn som offer så startar porträtteringen redan genom att gestalta de risker som barnen har fått leva med i sina hemländer och vidare även på den farofyllda flykten till USA. Ledamöterna fokuserar inom dessa diskurser på att belysa barnens sårbarhet genom att explicit uttrycka den genom termer som *vulnerable* och *victim*. Dessa uttalanden genomsyras vidare av ett behov att motsäga andra diskurser genom att uttryckligen säga att barnen inte är kriminella. Detta blir en tydlig markör för att den rådande diskursen med mest betydelse är den att barn framställs som att ha kriminella kopplingar. Detta går att koppla till Foucaults power/knowledge då maktrelationerna avgör vad som konstrueras som sanningar om ensamkommande barns identitet (Peoples & Vaughan-Williams, 2015). Genom att utesluta barnens egna narrativ samt utesluta barnens status som legala utan att sätta detta i direkt relation och motsägelse till den illegala retoriken som förs så hittar vi att en makthierarki konstruerats. Den illegala porträtteringen har på så sätt etablerat störst makt då enda förekomsten av alternativa diskurser består i att direkt motsätta och därmed reproducera den som sanning.

6.2 Förändring över tid

De bilder som skapas om ensamkommande barn som hot/offer har av det som framkommit i undersökningen inte i sig själva förändrats över det tidsspänn som har undersökts. Beroende av vilket "läger" talaren har tillhört så har alltså liknande strategiska gestaltningar förekommit genom åren. Dessa gestaltningar har fungerat som strategier för att influera besluten i de lagförslag som diskuteras i samband med de uttalanden som undersökts. Det som däremot har framkommit som en förändring är vilken gestaltning som har fått störst plats i diskussionerna, vilket som jag kommer presentera här influeras av de amerikanska presidenternas migrationspolitik. Den förändring i de retoriska mönster som återfinns i kongressen visar en tendens till att vara relativt neutral under 2015, för att hårdna år 2016 och hålla fast vid den hårda retoriken fram till 2019 då den mjuknar igen. Som sagt så finns representationer av barnen som hot och offer under samtliga år där dessa bilder dessutom framställs på liknande sätt. Den förändring som däremot går att utläsa är att retoriken mellan 2016-2018 var hårdare och att hotbilden fick en större plats i kongressens diskurser. För att resonera till denna förändring kommer jag nu se till Faircloughs diskursiva- och sociala praktiker där presidenttalen utgör del av den diskursordning som Fairclough menar kan påverka diskursen i kongressen (Boréus & Bergström, 2018).

Barack Obama har i enlighet med de tal som undersökts i samband med detta en positiv syn på immigration där han trycker på att USA är en *nation of immigrants* och att det är genom denna identitet som USA har vuxit fram (2015). Han nämner även *border security* och säger att “Protecting public safety and deporting dangerous criminals has been and will remain the top priority” (2014). Detta trots den övergripande positiva synen på migration tyder på att sanningsregimen som föreställer migranter som kriminella förekommer även utanför kongressen. Under ett tal från 2014 nämner han att USA har ett *broken immigration system*. Att beskriva migrationssystemet som ‘broken’ gjordes i kongressen för första gången redan 1995 (december, 1995) och är något som återkommer flertalet gånger i kommittémötena som undersökts. I talet håller han en neutral ton och väljer att benämna migranter som *undocumented immigrants*, en term som är starkt underrepresenterad i kommittémötena där den vanligaste termen som används istället är *illegal immigrants*. Genom att använda det neutrala ‘undocumented’ istället för ‘illegal’ så tar han bort det negativa stigma som finns kring att något är illegalt vilket även bevisar den strategiska effekt denna benämning får i kongressens diskurser. Det är även i denna linje som det mesta av den retorik som förs i kongressen år 2015 är till det närmaste neutral i sin ton.

År 2016 ökar antalet ensamkommande barn drastiskt som kommer till USA och man märker genast en förändring i retoriken som förs i kongressen som får en allt hårdare ton. Enligt Campbell (1998) tolkas vad som räknas som hot efter den nationella identiteten vilket tyder på att det mellan 2015 och 2016 sker en förändring i den amerikanska identiteten. Denna identitetsförändring kan enligt Campbells teori ha grundats på influxen av immigranter då detta även skulle bidra till att avneutralisera den amerikanska identiteten och därmed ge upphov till ett hot. Det är även i september det här året som Donald Trump under sitt kandidatskap håller ett explicit migrationstal. I talet pratas det om *illegal immigrants*, vilket går att likna vid samma benämning som görs för barn i kongressen vilket även gör att dessa barn hamnar i samma kategori som Trump pratar om. Trump liknar illegala immigranter vid trojanska hästar eftersom “we have no idea who these people are” (Trump, 2016). En metafor som direkt kopplar immigranterna till ett potentiellt hot.

I juni 2017 håller han ett nytt tal där han säger att regeringen har “refused to enforce our nation’s immigration laws” (Trump, 2017) vilket lett till att många individer har förlorat någon de älskar och att det därför är dags att “save American lives” (Trump, 2017). Modaliteten genom hela talet håller en hög nivå av affinitet som tyder på att Trump med säkerhet står bakom det som sägs. Liknande uttalanden hittas i kongressen senare samma år vilket tyder på en intertextualitet som exemplifieras med följande citat: “too many Americans

were killed or seriously harmed at the hands of aliens who joined gangs or committed crimes” (oktober 2017:2). Termen *aliens* behöver inte specifikt mena ensamkommande barn, men då meningen sägs direkt efter “The rule of law was undermined as hundreds of thousands of Central American unaccompanied minors and families arrived at the southwest border”(oktober 2017:2) så är det denna tolkning som görs. Detta då det ger den implicita effekten av att det faktiskt är barnen som menas tillhöra denna kategori.

För första gången benämner Trump dessutom att det finns *dangerous loopholes* i migrationspolitiken. Begreppet *loopholes* i relation till immigration dyker först upp i kongressen år 1996 (mars, 1996), men är inget som nämns av Obama eller i kongressen under 2015-2016. Däremot dyker begreppet återigen upp i kongressen år 2017 och återkommer därefter även de följande åren vilket tyder på att det är ett intertextuellt begrepp som i kongressens diskurser kan tolkas bygga på Trumps tal även om begreppets applicering förekom även tidigare. I nära relation till detta begrepp används även ord som *security*, *exploitation*, *smugglers* och *gangs*, och används alltså i syfte att belysa hur kriminella aktörer exploaterar dessa *loopholes* vilket sätts i relation till att det påverkar USA:s säkerhet.

Under 2018 finns det ett stort fokus på *loopholes* som likt Trumps tal benämns som *dangerous*. Samtidigt som barnen uppges hamna i händerna på smugglare och gäng samt utsättas för människo- och sexhandel så sätts de och andra immigranter i samma kategori som kriminella med följande citat där legala *loopholes* uppges exploateras av: “smugglers, traffickers, criminals, and those who want to ignore or bypass established immigration processes” (maj 2018:29). Denna typ av retorik blir problematisk och motsätter sig självt då barnen här bär två krockande identiteter. Dels blir de potentiella offer för människohandel men då de även oftast klassificeras som illegala så hamnar de slutligen i samma kategori som sina förövare.

I kommittémötena är det endast en policy som verkar få en retoriskt betydande effekt, nämligen Trumps Zero Tolerance Policy från maj 2018. Policyn började först diskuteras i mötena från 2019 och det är troligtvis policyn som ligger till grund för den mer humana syn som återigen börjar bli prominent i diskurserna. Detta bekräftas delvis genom följande citat “oversight of the Trump administration's border policy is long overdue” (juli 2019:27). Flera ledamöter väljer att öppet vilja betona att det är just barn som diskuteras, där en dessutom väljer att förtydliga extra genom att säga “We are not saying adults. We are not saying criminals. What we are saying is they are children who are unaccompanied migrant children.” (juli 2019:128). Vilket görs för att skapa en moralisk lucka där man istället för att fokusera på

barnens handlingar istället fokuserar på att de är barn som behöver extra hänsyn på grund av deras ringa ålder.

Således kan man sammanfatta den retoriska förändring som sker i konstruktionen av ensamkommande barns identitet som att den genom åren håller fast vid att konstruera barnen som både ett hot och som offer. Den hot- eller offerbild som tar makten och blir starkast är starkt förankrat i övriga diskurser. 2015 erhåller samma neutralitet som kan liknas vid den ton som framkommer i Obamas tal. Men genom den hårdare attityd som växer fram 2016, då även Trumps immigrationstal hålls och han senare även väljs ut till president så kan man ana en generellt hårdare attityd mot immigration även i övriga samhället just för att Trump röstas fram. Som framkommer i bakgrundskapitlet så införskaffade Trump under sina år en del restriktiva migrationspolicys som kulminerade i att barn blev separerade från sina föräldrar. Detta är troligtvis till grund för den förändring och mer humana inriktning som senare framkommer i kongressen år 2019.

7. Slutsatser

Arbetets syfte har varit att undersöka diskurserna i den amerikanska kongressens kommittémöten för att se hur retoriken ser ut kring ensamkommande barn för åren 2015–2019. Mer konkret så har detta inneburit att jag genom en diskursanalys av åtta möten har undersökt dessa diskurser för att se vilken typ av retorik och retoriska strategier som används för att skapa ensamkommande barns identitet. Denna porträttering blir således den grund på vilken olika policys presenteras och diskuteras i kongressen vilket har en direkt inverkan på hur barnen senare kommer påverkas av de lagförslag som röstas igenom. Det är genom dess direkta inverkan på policy som gör att undersökningen blir intressant inom internationella relationer då den även har en inverkan på relationen mellan olika nationer. Detta exemplifieras delvis genom de samarbeten USA har haft med Guatemala, Honduras, El Salvador och Mexiko för att hantera den migration som sker. Resultatet som framkommer ger på så vis en större förståelse för den politiska diskurs som återfinns i USA som ger en bakgrund till de ageranden och lagar som införlivats under den valda tidsperioden.

Den bild av ensamkommande barn som växer fram i kommittémötena har en dualistisk ton då den dels porträtterar barnen som ett hot för USA som land och dess folk. Detta görs genom att dels bygga upp bilden av dem som kriminella, vilket sker på olika plan då denna skildring framkommer redan vid deras närvaro i landet men även för grövre brott och gängaffiliering. Vidare presenteras de som att utnyttja amerikanska resurser och själva immigrationsystemet genom ogrundade asylansökningar. Dessutom framkommer det att barnen även ses som offer för sina omständigheter och andra människor som utnyttjar deras sårbara position i samhället. Denna bild motsäger hotbilden då det istället hävdas att det inte är ett brott att söka asyl samt att barnen flyr våld i sina hemländer och därefter fortsätter vara utsatta för människo- och sexhandel på sin väg till USA. De båda skildringarna förekommer under samtliga år av undersökningen, men offerbilden är som starkast under 2015 och 2019 då retoriken får en mer human ton. Således gör det att 2016–2018 har en övervägande porträttering av barnen som ett hot.

Då konstruktionen som hot dominerar under större delen av undersöksperioden, är det förstaeligt att barnkonventionen inte ratificerats i USA då det oftast inte tas speciell hänsyn till att det är barn som diskuteras, även om detta inte reflekterar alla diskurser om barn. Som vi sett har majoriteten av arbetets retorik inte varit med specifikt barnens bästa i tankarna. Själva barnkonventionen öppnar för att USA skulle få nyttja suveränitetsprincipen för att bedöma barnens flyktingstatus och migrationspolitiken hade vid en ratificering kunnat vara

snarlik dagens policy. En ratificering hade varit önskvärd för att ge ledamöterna en något mer moralisk måttstock för hur barn internationellt bör behandlas. Flores settlement agreement hade som syfte att barnen skulle få rättvis behandling i USA men detta verkar inte ha haft någon större bärande roll i diskurserna. Integrationen av barnkonventionen hade dock kunnat stärka förlikningen då båda förespråkar en mer human behandling av barnen.

Bhahbha och Schmidt (2014) menade att barn behandlas på samma sätt som vuxna i amerikansk migrationspolicy och att brotten mot mänskliga rättigheter som de utsätts för förbises. Undersökningen bekräftar delvis detta då barnen genom den hotbild som skapas retoriskt grupperas ihop med andra vuxna och ofta kriminella aktörer. Även barnens sida av historien förbises och betraktas således ur ett säkerhetsperspektiv. Undersökningen motsätter även resultatet då det finns ledamot som argumenterar för barnens mänskliga rättigheter och som trycker på att det handlar om barn, vilket tyder på att de inte är bortglömda.

Man kan även se att arbetet bekräftar den bild av ensamkommande barn som offer/kriminell som framkommit i andra tidigare undersökningar (Antony & Thomas, 2017; Doná & Veale, 2011; Heidbrink, 2013; Huber, 2015; Vacchiano & Jiménez, 2012). På så vis framkommer att detta är en bild av ensamkommande som återfinns i flera olika sammanhang då den tidigare forskningen fokuserar på mediedebatter medans denna undersökning behandlar politiska debatter. Detta ter sig inte som något konstigt då diskurser får inflytande och produceras genom varandra. Det bekräftar även att det finns en rådande sanningsregim där denna gestaltning är vidare accepterad som en sanning och att denna inte är begränsad till varken medie- eller politiska debatter. Denna offer/kriminell bild är problematisk då den är enkelspårig och inte beaktar de nyanser av sanningar som finns. I kongressen uttrycktes detta som att barnen var kriminella redan vid sin ankomst till USA eller att barnen reducerades till försvarslösa offer. Det som fortsätter utlämnas är dessutom barnens egna perspektiv då de kan komma med en annan infallsvinkel som förespråkar deras sanning. Genom att exkludera deras narrativ får de ingen makt att påverka den identitet som de tilldelas av andra dominanta sanningar. Således hade det varit intressant att undersöka ensamkommande barns egna perspektiv och se hur denna självbild bekräftas eller motsägs i de skildringar som görs i kongressen och i som framkommit av tidigare forskning även i mediedebatter.

Även om bilden som framkommer i resultatet bekräftas av tidigare forskning så är det även viktigt att diskutera resultatets trovärdighet. Ett poststrukturalistiskt grundantagande är att det inte går att studera världen utanför sin egen kontext, vilket innebär att man inte kan vara helt neutral. I resultatredovisningen har jag försökt vara så neutral och kritisk som möjligt men min egen kontext gör att jag tolkar det som sägs på ett sätt som kanske inte andra

hade tolkat det på. Följaktligen kan detta resultera i att resultaten kan tolkas annorlunda, vilket dels kan ske beroende på vilka sanningsregimer man ser som så självklara att man inte ser dem som sådana och därför inte inkluderar dessa i sin tolkning. Men jag har som sagt försökt ha en så kritisk ställning som möjligt och då resultatet går att sammankoppla med tidigare forskning så bekräftar dessa varandra genom att peka ut regerande sanningar och skildringar.

Slutligen hade det även varit intressant att undersöka hur den samtida kongressala skildringen av ensamkommande barn ser ut i relation till längre bak i tiden. I resultatet av det här arbetet framkommer att de bilder som konstruerats inte har gjort en större förändring under det valda tidsspännet. Med ett större tidsspänn mellan så kan det eventuellt framkomma en intressant förändring. Ytterligare hade det även varit intressant att jämföra amerikanska skildringar med mexikanska, med syftet att Mexiko är ett genomfartsland för många immigranter. Detta för att se hur ensamkommande barns identitet kan ha en inverkan i samarbetet mellan USA och Mexiko. Där hade det dessutom blivit av intresse att undersöka hur relationen mellan USA och Mexiko utvecklats med tanke på det samarbete som länderna behöver upprätthålla för att hantera migrationen.

Referenslista

Ainsley, J & Ramos, J.R. (13 oktober 2018). Inside Tornillo: The expanded tent city for migrant children. *NBC News*. Hämtat från:

<https://www.nbcnews.com/politics/immigration/inside-tornillo-expanded-tent-city-migrant-children-n919431> den 25 maj 2021.

American Immigration Council (2020). *Prosecuting People for Coming to the United States*.

Hämtad från: <https://www.americanimmigrationcouncil.org/research/immigration-prosecutions> den 18 maj 2021.

Androff, D. (2016). *The Human Rights of Unaccompanied Minors in the USA from Central America*. *J. Hum. Rights Soc. Work* 1, 71–77. <https://doi.org/10.1007/s41134-016-0011-2>

Antony, M., & Thomas, R. (2017). "Stop sending your kids across our border:" *Discursively constructing the unaccompanied youth migrant*. *Journal of International and Intercultural Communication*, 10(1), 4-24.

Barnrättskommittén (FN), General comment No. 6 (2005): *Treatment of Unaccompanied and Separated Children Outside their Country of Origin*, 1 September 2005, CRC/GC/2005/6, tillgänglig från: <https://www.refworld.org/docid/42dd174b4.html> den 19 mars 2021

Bhabha, J. (2014). *Child migration and human rights in a global age*. ProQuest Ebook Central <https://search-proquest-com.ezproxy.ub.gu.se>

Bhabha, J & Schmidt, S (2008) "Seeking Asylum Alone: Unaccompanied and Separated Children and Refugee Protection in the U.S" *The Journal of the History of Childhood and Youth*, Volume 1, Number 1, Winter 2008: 126-138. DOI:

<https://doi.org/10.1353/hcy.2008.0007>

Biococchi, L., & LeVoy, M. (2008). *Undocumented children in Europe: invisible victims of immigration restrictions*. Brussels: Picum.

Bilgin, P. (2010). "Identity/Security" i J. Peter Burgess (Ed). *The Routledge Handbook of New Security Studies*. Routledge: 81-89.

Boréus, K., & Bergström, G. (2018). *Textens mening och makt: Metodbok i samhällsvetenskaplig text och diskursanalys*. Lund: Studentlitteratur.

Bryman, Alan (2016). *Samhällsvetenskapliga metoder*. Stockholm: Liber

Campbell, D (1998). *Writing security: United States foreign policy and the politics of identity*.

Congress.gov (u.å.). *The Legislative Process: Overview* (Video). Hämtat från: <https://www.congress.gov/legislative-process> den 25 maj 2021.

Davy, M., Meyers D.W. & Batalova, J. (1 december 2005). *Who Does What in U.S. Immigration*. Migration Policy Institute. Hämtat från: <https://www.migrationpolicy.org/article/who-does-what-us-immigration>

Denning, S. (13 januari 2019) America's Longest Government Shutdown: How We Got Here. *Forbes*. Hämtat från: <https://www.forbes.com/sites/stevedenning/2019/01/13/americas-longest-government-shutdown-how-we-got-here/?sh=74193d0352b6>

Department of Homeland Security (DHS) (15 juli 2019). *DHS and DOJ Issue Third-Country Asylum Rule*. Hämtad från: <https://www.dhs.gov/news/2019/07/15/dhs-and-doj-issue-third-country-asylum-rule> den 12 april 2021.

Department of Homeland Security (DHS) (4 oktober 2019). *Written testimony of CBP U.S. Border Patrol acting Chief Ronald Vitiello for a Senate Committee on the Judiciary hearing titled "The Unaccompanied Children Crisis: Does the Administration Have a Plan to Stop the Border Surge and Adequately Monitor the Children?"*. Hämtat från <https://www.dhs.gov/news/2016/02/23/written-testimony-cbp-senate-committee-judiciary-hearing-titled-unaccompanied> den 5 april 2021

Domínguez, L., Lee, A., & Leiserson, E. (2016). *US detention and removal of asylum seekers: An international human rights law analysis*. Allard K. Lowenstein International Human Rights Clinic. Hämtad från: https://law.yale.edu/sites/default/files/area/center/schell/document/human_rights_first_-_immigration_detention_-_final_-_20160620_for_publication.pdf

Doná, G. & Veale, A. (2011). *Divergent Discourses, Children and Forced Migration*. *Journal of Ethnic and Migration Studies*, 37 (8) (2011), pp. 1273-1289, DOI: 10.1080/1369183X.2011.590929

Edkins, J. (2007). Kapitel 8: "Poststructuralism". I Griffiths, M. (Ed.). *International relations theory for the twenty-first century : An introduction*. ProQuest Ebook Central: 88-98.

Einbinder, N. (13 februari 2018). *How the Trump Administration is Rewriting the Rules for Unaccompanied Minors*. *Frontline*. Hämtad från:

<https://www.pbs.org/wgbh/frontline/article/how-the-trump-administration-is-rewriting-the-rules-for-unaccompanied-minors/>

Gates, Crystal J. (1999). Working toward a global discourse on children's rights: The problem of unaccompanied children and the international response to their plight. *Indiana Journal of Global Legal Studies*, 7(1), 299-334.

Galli, C (2018). *No Country for Immigrant Children: From Obama's "Humanitarian Crisis" to Trump's Criminalization of Central American Unaccompanied Minors*. DOI: [10.13140/RG.2.2.12005.29926](https://doi.org/10.13140/RG.2.2.12005.29926)

Hansen, L. (2006). *Security as Practice: Discourse Analysis and the Bosnian War*. Routledge.

Heidbrink, L. (2013). *Criminal Alien or Humanitarian Refugee: The Social Agency of Migrant Youth*. *Children's Legal Rights Journal*, 33, s.133-190.

Hollifield, J. (2012). Kapitel 15: "Migration and International Relations". I *Oxford Handbook of the Politics of International Migration*. Oxford University Press.

Huber, L. P. (2015). *Constructing "Deservingness": DREAMers and Central American Unaccompanied Children in the National Immigration Debate*. *Association of Mexican American Educators Journal*, 9(3).

Inter-American Commission on Human Rights (IACHR) (2015). *Refugees and Migrants in the United States: Families and Unaccompanied Children*, OAS/Ser.L/V/II. 155, Doc. 16. Hämtat från: <https://www.refworld.org/docid/58ac49244.html> den 24 April 2021

Jordan, M. (30 september 2014). *U.S. Government to Provide \$9 Million for Legal Aid to Child Migrants*. *The Wall Street Journal*. Hämtad från: <https://www.wsj.com/articles/u-s-government-to-provide-9-million-for-legal-aid-to-child-migrants-1412106221> den 11 april 2021.

Kandel, W.A (2021). *The Trump Administration's "Zero Tolerance" Immigration Enforcement Policy*. Version 10. Congressional Research Service. Hämtad från: <https://fas.org/sgp/crs/homesec/R45266.pdf> den 4 maj 2021.

Kandel, W.A (2019). *Unaccompanied Alien Children: An Overview*. Version 27. Congressional Research Service. Hämtad från: <https://crsreports.congress.gov/product/pdf/R/R43599> den 5 april 2021.

- Kohli, R. (2011). *Working to Ensure Safety, Belonging and Success for Unaccompanied Asylum-seeking Children*. *Child Abuse Review*, 20(5), 311-323.
- Laughland, O. (23 maj 2019). Outcry after Trump officials reveal sixth migrant child died in US custody. *The Guardian*. Hämtat från: <https://www.theguardian.com/us-news/2019/may/23/migrant-child-us-custody-deaths-hhs-outcry> den 25 maj 2021.
- Lu, D. & Singhvi, A. (28 januari 2019) Government Shutdown Timeline: See How the Effects Are Piling Up. *The New York Times*. Hämtat från <https://nyti.ms/2PNMIrb>
- Morin, R. (6 april 2021). *From 'Zero Tolerance' to Now: How America's Migrant Policies Have Changed in the Trump and Biden Years*. USA Today. Hämtad från: <https://eu.usatoday.com/in-depth/news/politics/2021/04/06/us-immigration-policy-has-continued-shift-biden-and-trump-years/4819786001/> den 11 april 2021
- Nicholls, W. J. (2013). *Making Undocumented Immigrants into a Legitimate Political Subject: Theoretical Observations from the United States and France*. *Theory, Culture & Society*, 30(3), 82–107. <https://doi.org/10.1177/0263276412455953>
- Obama, B. (30 juni 2014). *Remarks by the President at Naturalization Ceremony*. The White House, Office of the Press Secretary.
- Obama, B. (30 juni 2014). *Remarks by the President on Border Security and Immigration Reform*. The White House, Office of the Press Secretary.
- Oberg, C. (2020). *Children on the Move: The Health of Refugee, Immigrant and Displaced Children*. MDPI - Multidisciplinary Digital Publishing Institute.
- Office of Refugee Resettlement (ORR) (11 mars 2021). *Unaccompanied children: Facts and Data*. Hämtat från: <https://www.acf.hhs.gov/orr/about/ucs/facts-and-data> den 5 april 2021.
- Office of Refugee Resettlement (ORR) (26 mars 2021). *Who We Serve - Unaccompanied Children (UC)*. Hämtat från: [https://www.acf.hhs.gov/orr/policy-guidance/who-we-serve-unaccompanied-children#:~:text=An%20unaccompanied%20child%20\(UC\)%20is,provide%20care%20and%20physical%20custody](https://www.acf.hhs.gov/orr/policy-guidance/who-we-serve-unaccompanied-children#:~:text=An%20unaccompanied%20child%20(UC)%20is,provide%20care%20and%20physical%20custody) den 4 april 2021.
- Parusel, B. (2011). Kapitel 8: "Unaccompanied Minors in Europe: Between Immigration Control and the Need for Protection". I Lazaridis, G. & ProQuest. *Security, Insecurity and Migration in Europe*. New York: Routledge: 139-160.

Paz, R., Vargas, J., Barrios, G., Mora, L., Eman, M.V., Aumann, S., Hartmann, L., Anzardo Valdes, J. (2020). *Do My Rights Matter? The Mistreatment of Unaccompanied Children in CBP Custody*. Americans for Immigrant Justice: Miami. Hämtad från:

<https://aijustice.org/wp-content/uploads/2020/10/Do-My-Rights-Matter-The-Mistreatment-of-Unaccompanied-Children-in-CBP-Custody.pdf>

Peoples, C. & Vaughan-Williams, N. (2015). Kapitel 11: "Migration and International Border Security." i Columba Peoples & Nick Vaughan-Williams. *Critical Security Studies. An Introduction*. 2nd edition. London: Routledge: 168-183.

Peoples, C. & Vaughan-Williams, N. (2015). Kapitel 5: "Poststructuralism and International Political Sociology." i Columba Peoples & Nick Vaughan-Williams. *Critical Security Studies. An Introduction*. 2nd edition. London: Routledge: 76-91.

Quigley, J. (2003). *U.S. Ratification of the Convention on the Rights of the Child*. Saint Louis University Public Law Review, 22(2), 401-410.

Quinsaas, S. (2014). *Competing News Frames and Hegemonic Discourses in the Construction of Contemporary Immigration and Immigrants in the United States*. Mass Communication and Society, 17:4, 573-596, DOI: 10.1080/15205436.2013.816742

Rigaud, K.K., de Sherbinin, A., Jones, B., Bergmann, J., Clement, V., Ober, K., Schewe, J., Adamo, S., McCusker, B., Heuser, S. & Midgley, A. (2018). *Groundswell: Preparing for Internal Climate Migration*. The World Bank.

<https://openknowledge.worldbank.org/handle/10986/29461>

Rosenblum, M.R. (2015). *Unaccompanied Child Migration to the United States: The Tension Between Protection and Prevention*. Hämtad från:

<https://www.migrationpolicy.org/sites/default/files/publications/TCM-Protection-UAC.pdf>

Rosenblum, M.R. & Ball, I. (2016). *Trends in Unaccompanied and Family Migration from Central America*. Hämtad från:

<https://www.migrationpolicy.org/sites/default/files/publications/UnaccompaniedMinors-Factsheet-FINAL.pdf>

Senate.gov (u.å). *Vetoes*. Hämtat från:

https://www.senate.gov/reference/reference_index_subjects/Vetoes_vrd.htm den 25 maj 2021.

Shiffer, J.D, Christian, S., Rich, M., Lake de Pulle, K., Nelson, R., Algeo, E. (2019). *Concerns about ICE Detainee Treatment and Care at Four Detention Facilities*. DHS Office of Inspector General: Washington. Hämtad från:
<https://www.oig.dhs.gov/sites/default/files/assets/2019-06/OIG-19-47-Jun19.pdf>

Siegfried, K. (20 november 2018). *The Refugee Brief - 20 November 2018*. UNHCR. Hämtad från: <https://www.unhcr.org/refugeebrief/the-refugee-brief-20-november-2018/>

Smith, H.R. (2020). *Immigration Laws Regulating the Admission and Exclusion of Aliens at the Border*. Version 14. Congressional Research Service. Hämtad från:
<https://fas.org/sgp/crs/homesecc/LSB10150.pdf> den 7 april 2021.

Trump, D. (28 juni, 2017). *Remarks by President Trump During Meeting With Immigration Crime Victims*. The White House.

Trump, D. (1 september, 2016). *Transcript of Donald Trump's Immigration Speech*. The New York Times. Hämtad från: <https://www.nytimes.com/2016/09/02/us/politics/transcript-trump-immigration-speech.html>

UN Charter art. 2. Hämtad från <https://www.un.org/en/about-us/un-charter/chapter-1> den 1 april 2021

UNDOC (u.å). *Victims of Intentional Homicide: 2018*. Hämtad från:
<https://dataunodc.un.org/content/homicide-rate-option-2> den 11 april 2021.

UNHCR (2020). *Global Trends: Forced Displacement in 2019*. Copenhagen: UNHCR

UNICEF (2018). *Barnkonventionen: FN:s konvention om barnets rättigheter*. Stockholm: UNICEF Sverige

UNTC (1989). *Status of Treaties: 11. Convention of the Rights of the Child*. 2 September 1990, No. 27531. New York: UNTS. Hämtad från:
<https://treaties.un.org/doc/Publication/MTDSG/Volume%20I/Chapter%20IV/IV-11.en.pdf>
den 7 mars 2021.

U.S. Customs and Border Protection (CBP). (8 april 2021). *Nationwide Enforcement Encounters : Title 8 Enforcement Actions and Title 42 Expulsions*. Hämtad från:
<https://www.cbp.gov/newsroom/stats/cbp-enforcement-statistics/title-8-and-title-42-statistics>

U.S. Senate (u.å). *Glossary Term: Fiscal Year*. Hämtad från:
https://www.senate.gov/reference/glossary_term/fiscal_year.htm den 1 april 2021.

Usa.gov (29 april, 2021). *Congressional, State, and Local Elections*. Hämtad från:

<https://www.usa.gov/midterm-state-and-local-elections> den 24 maj 2021.

Usa.gov (23 april, 2021). *How Laws Are Made and How to Research Them*. Hämtad från:

<https://www.usa.gov/how-laws-are-made> den 25 maj 2021.

Vacchiano, F. & Jiménez, M. (2012). *Between Agency and Repression: Moroccan Children on the Edge*. *Children's Geographies*, 10 (4), pp. 457-471. DOI:

10.1080/14733285.2012.726074

Wernesjö, U. (2012). *Unaccompanied asylum-seeking children: Whose perspective?*.

Childhood (Copenhagen, Denmark), 19(4), 495-507.

Wu, N. (25 december 2018). *The Trump Administration is Closing the Door on Migrant Children*. *The Atlantic*. Hämtad från:

<https://www.theatlantic.com/politics/archive/2018/12/asylum-approvals-children-have-plummeted-under-trump/578614/>

Young, W. & McKenna, M. (2010). *The Measure of a Society: The Treatment of Unaccompanied Refugee and Immigrant Children in the United States*. *Harvard Civil Rights-Civil Liberties Law Review*, 45, 247-635.

Åhäll, Linda, (2018). Kapitel 6: "Poststructuralism". I Paul Williams and Matt McDonald (Eds), *Security Studies. An Introduction*, 3rd edition. London: Routledge: 86-99.

Texter från kongressen

Hämtade från <https://www.congress.gov/>

Titlar och datum på uttalanden:

'Another Surge of Illegal Immigrants Along the Southwest Border: Is it the Obama Administration's New Normal?' 4 februari, 2016

'Combating Gang Violence on Long Island: Shutting Down the MS-13 Pipeline' 20 juni, 2017

'Immigration in the National Interest Act of 1995' 21 mars, 1996

'Issues of the Day' 20 juni, 2018

'Migration Crisis: Oversight of the Administration's Proposed \$1 Billion Request for Central America' 30 april, 2015

'National Defense Authorization Act for Fiscal Year 2020' 11 juli, 2019

'Providing for Consideration of H.R. 37, Promoting Job Creation and Reducing Small Business Burdens Act; Providing for Consideration of H.R. 185, Regulatory Accountability Act of 2015; and Providiging...' 13 januari, 2015

'Reform Legal Immigration' 6 december, 1995

'Republican Study Committee' 11 oktober, 2017

'Stopping the Daily Border Caravan: Time to Build a Policy Wall' 22 maj, 2018

'Supreme Court Nomination Process' 19 april, 2016

'The Way Forward on Border Security' 6 mars, 2019